73STE JAARGANG No. 9715 DINSDAG 11 SEPTEMBER 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Ir. BIERMANN tot Werknemersraad

Werknemersvertegenwoordiging moet rekening houden met economisch mogelijke

Offers in belang van Nederlandse Antillen kunnen nodig zijn

Emmastad. — Maandagmiddag om half vier is de Werknemersraad van de N.V. CPIM, die dezer dagen werd gekozen, geïnstalleerd. Bij die gelegenheid heeft de directeur van de N.V. C.P.I.M./C.S.M., de heer Ir. J.G.A.M. Biermann een rede uitgesproken, waarin hij de leden van de Werknemersraad er op wees, dat het belang van de Nederlandse Antillen kan eisen, dat de werknemers — en uiteraard ook de employé's offers brengen en rekening houden met het economisch mogelijke.

De heer Biermann sprak als volgt: weer staan wij aan het begin van een nieuw zittingsjaar van de Werknemersraad, waarvan de samenstelling door de uitslag van de onlangs gehouden verkiezingen, ongewijzigd is gebleven. Dit mag wel worden opgevat als een bewijs dat de leden die dit jaar aftraden en werden herkozen, het in hen door de werknemers gestelde vertrouwen in het vorige zittingsjaar niet hebben beschaamd. Ik wil dan ook van deze plaats de heren Cijntje, Allee, Melfor en Camacho nog eens van harte gelukwensen met hun benoeming, en tevens de heren Ilario, Renardus en Cijntje met hun benoeming tot resp. voorzitter, vice-voorzitter en secretaris.

Dit jaar heeft slechts ongeveer de helft der voor de verkiezing in aanmerking komende werknemers aan de stemming deelgenomen. Uit dit feit nu moeten naar mijn mening geen overhaaste conclusies worden getrokken. In de eerste plaats zijn er altijd bij dergelijke verkiezingen enige tientallen percenten werknemers geweest die in het geheel niet deelnamen en aldus van onverschilligheid t.a.v. enigerlei vertegenwoordiging blijk geven. Ik meen dat zij hierin ongelijk hebben, want het is van groot belang dat alle werknemers die vertegenwoordiging kiezen die het beste voor hen is en dat die vertegenwoordiging ook de actieve steun van alle werknemers heeft. In de tweede plaats is het verheugend dat het aantal actieve voorstanders van de Werknemersraad vrijwel gelijk is gebleven; hieruit blijkt in ieder geval dat een grote groep werknemers de raad als een goede vertegenwoordiging beschouwt.

Ik deel deze mening, en geloof dat hetgeen de Werknemersraad in deze jaren bereikt heeft, zowel wat betrett de verbetering van levens- en arbeidsvoorwaarden als aangaande het scheppen van betere verhoudingen tussen de werknemers en de Maatschappij, door geen enkele andere organisatie — gesteld dat die de meerderheid der werknemers zou vertegenwoordigen — beter zou zijn gedaan; het werk van de Werknemersraad is dan ook zeker in het belang van de werknemers geweest.

Dat dit zo is, is voor een groot deel te danken aan het feit dat de personen in de Werknemersraad inderdaad voldoen aan de voorwaarden die een werkgever volgens algemene internationale praktijk, mag stellen aan werknemersvertegenwoordigers. Het lijkt mij nuttig deze vereisten hier nog eens uitdrukkelijk te noemen.

Werknemersvertegenwoordigers dienen in de eerste plaats een ruime kennis en ervaring te hebben van bedrijfs- en arbeidsverhoudingen; dan dienen zij „bonafide" te zijn, hetgeen in dit verband niet alleen betekent dat zij hun woord dienen te houden, betrouwbaar moeten zijn, en voor hun mensen moeten instaan, maar ook dat zij overleg boven strijd kiezen, redelijkheid en zelfdiscipline betrachten, en begrip hebben voor de positie van de onderneming zowel in de nationale economie als internationaal bezien.

Deze laatste factor is voor ons bedrijf en voor de werknemers wel zeer belangrijk, gezien de smalle economische basis van de Nederlandse Antillen ende noodzaak voor ons bedrijf om in de wereldvoorziening van aardolieproducten concurrerend te kunnen blijven optreden. Een bonafide instelling van werknemersvertegenwoordigingen brengt daarom mede dat zij wanneer zij in overleg met de leiding van het bedrijf streven naar het sociaal wenselijke, terdege rekening houden met het economisch mogelijke. Dit kan óók meebrengen dat die vertegenwoordigingen en ook de werknemers — en uiteraard ook de employés — zelf, terwille van het alles overheersende algemene belang van de Nederlandse Antillen bereid moeten zijn offers te aanvaarden, en zich steeds dienen af te vragen of hetgeen zij nastreven het belang van de Nederlandse Antillen dient.

Het verheugt mij dat de leden van de Werknemersraad zowel tengevolge van de continuiteit in de samenstelling van de raad als door hun persoonlijkheid aan deze hoge eisen voldoen, en het daardoor voor onze Maatschappij mogelijk maken zaken met hen te doen. Dit wil niet zeggen dat de organisatie van de Werknemersraad niet nog voor verbetering vatbaar zou zijn; wij staan in dezen voor iedere suggestie open, vooral wat betreft de verbetering van het contact van de raad met de werknemers.

Mijne Heren, voor de samenwerking in het vorige jaar zeg ik U hierbij dank; ik vertrouw dat deze ook in het komende jaar zal worden voortgezet. Wanneer wij aan de ene kant Uw begrip zien voor hetgeen een werknemersvertegenwoordiging dient te zijn en aan de andere kant de medewerking die onze Maatschappij aan het werk van een dergelijke vertegenwoordiging kan geven, twijfel ik er niet aan dat Uw zeer verantwoordelijke taak in het komende jaar ten goede zal komen aan de werknemers en aan gezonde arbeidsverhoudingen in ons bedrijf. En hiermede verklaar ik dan het zittingsjaar 1956/57 van de C.P.I.M.-Werknemersraad geopend.

Een merkwaardige nachtelijke opname van de „vulkaan" — een nieuw wapen voor de Amerikaanse luchtmacht, dat gemonteerd in de neus van een straaljager of in de toren van een bommenwerper, meer dan een ton aan explosieven kan „wegwerken"....

Verkeersongevallen in augustus

Willemstad. — In augustus gebeurden op Curaçao 171 verkeersongevallen tegen 156 in juli. Hiervan waren 3 (geen) met dodelijke afloop, 33 (19) met letsel en 135 (137) met alleen materiële schade. De gevolgen van deze aanrijdingen waren: 3 (geen) doden, 10 (7) zwaargewonden, 34 (26) lichtgewonden en f. 36.670 (36.715) aan materiële schade.

Loten-verkoop Lionshuis vordert goed

Willemstad. — Iedere namiddag tussen 5 en 7 uur wordt het Lions-huis op Cerito door een aantal belangstellenden bezocht. Geen wonder, want deze grote prijs van de Lions-loterij mag er zijn, en er worden dan ook dagelijks nog een aantal loten aan de man gebracht. Vooral deze week was de verkoop bijzonder goed. Er zijn als gevolg daarvan nog slechts enkele loten over, die tot en met a.s. vrijdag aan het Lians-huis op Cerito en bij de bekende adressen verkrijgbaar zijn.

Zaterdagmorgen vindt op het Gezaghebberskantoor de trekking plaats en zal bekend worden, wie de gelukkige winnaar is van het prachtige huis op Cerito.

Ambulance-wagen wacht nodeloos op openstaande brug

Willemstad. — Gisteravond heeft een ambulance-wagen, die een ernstige zieke vervoerde, zeventien minuten voor de openstaande Emma-brug moeten wachten, terwijl in al die tijd niet één schip passeerde.

Uiteraard ontlokte dit bij de omstanders ernstige kritiek.

Bij informatie ten kantore van de Havendienst deelde men ons mede, dat de brug gisteravond inderdaad tussen 23.08 en 23.25 uur „fout" was, en geen enkel schip in- of uitvoer. De oorzaak hiervan was, dat het schip waarvoor de brug was opengedraaid, op het laatste ogenblik een klein mankement kreeg, waardoor het niet direkt kon uitvaren.

Voorbereidend werk van Statencommissies

Willemstad. — Hoewel de Staten der Nederlandse Antillen naar alle waarschijnlijkheid de eerstkomende weken nog niet in openbare vergadering zullen bijeenkomen, zijn de commissies toch al druk met de voorbereidende arbeid bezig. Zo kwam gisteravond de commissie voor Rijksaangelegenheden bijeen, en vergaderden vorige week donderdag alle commissies te samen. Waarschijnlijk zal de commissie voor de Begroting 1957 a.s. donderdag met haar arbeid beginnen.

Venezolaanse consul erkend en toegelaten

's-Gravenhage. - Bij Kon. Besluit is de heer David George Albert Findlay erkend en toegelaten op voet van Nederlander als honorair viceconsul van Venezuela te Paramaribo.

Prinsjesdag gaat in ieder geval door

's Gravenhage. — Onafhankelijk van de vraag, of er dan een nieuw kabinet zal zijn gevormd, gaat dinsdag 18 september Prinsjesdag gewoon door. H. M. de koningin zal zich zoals gebruikelijk in de gouden koets, ditmaal voor het eerst behalve door prins Bernhard vergezeld door prinses Beatrix, naar de Ridderzaal begeven om in een verenigde vergadering van beide Kamers de nieuwe zitting van de Staten-Generaal te openen met het uitspreken van een Troonrede.

De avondlijke scheepsprocessie op de Rijn, als sluitstuk van de Duitse Katholiekendag, is voor de honderdduizenden, die er op de schepen, de oevers en de bruggen deel aan hebben gehad, een onvergetelijk hoogtepunt geworden.

Arabische landen staan achter EGYPTE

Nasser: „Ik heb me op de ergste gebeurtenissen geprepareerd"

Britse en Franse regeringsleiders hebben geen beslissing genomen

Cairo. — President Nasser van Egypte heeft een interview toegestaan aan het Griekse blad „Kathemerini", dat vandaag is gepubliceerd. De president zegt in dit interview dat iedere aanval op Egypte in verband met de Suez Kanaal kwestie „de gehele wereld van de Atlantische Oceaan tot aan de Indische Oceaan" er in zou betrekken. Alle Arabische landen zullen onmiddelijk en automatisch achter Egypte staan.

Nasser zeide dat de oude kanaal maatschappij een laatste overblijfsel van de koloniale bezetting was en dat Egypte er nooit in zal toestemmen dat het kanaal wederom ontworpen zou zijn aan en collectieve internationale bezetting.

In antwoord op de vraag over de Brits-Franse militaire voorzorgsmaatregelen in de Middellandse Zee, zeide Nasser: „Ik heb me geprepareerd op de ergste gebeurtenissen." Nasser zeide de militaire maatregelen te zien als ten eerste een bewijs hoe belangrijk Cyprus is strategisch en als militaire basis voor het Westen; ten tweede als militaire voorbereidingen om een aanval te doen op het Suez Kanaal.

In diplomatieke kringen te Londen verluidt dat er geen beslissing is genomen gedurende de besprekingen tussen de Britse en Franse regeringsleiders en Menzies, die vijf uren hebben geduurd.

Ter sprake is o.m. gekomen de vraag of de Franse en Britse regeringen een advies dienen te geven aan de Franse en Britse loodsen, werkzaam in het Suez Kanaal. Tal van deze loodsen schijnen niets liever te willen dan zo spoedig mogelijk het werk neer te leggen.

Wel geïnformeerde kringen menen, dat deze kwestie — het al of niet aanblijven van buitenlandse loodsen — een van de hoofdpunten van de crisis kan worden omdat bijna de helft van de 200 loodsen Fransen of Britten zijn. Als zij het werk neerleggen zal de normale gang van zaken spoedig afgelopen zijn.

De directeuren van de Suez Kanaal maatschappij zullen elkaar vandaag in Parijs ontmoeten om deze kwestie nader te bespreken.

Sir Anthony Eden en premier Mollet hebben eveneens gesproken over de Brits Franse militaire samenwerking in het Midden Oosten, die bestaat sedert de Egyptenaren het Suez Kanaal overnamen op 26 juli.

De verwachting is dat aan het eind van de besprekingen in Londen, dat wil zeggen in de loop van vanmiddag, een verklaring zal worden uitgegeven. Men neemt tevens aan dat Mollet en Pineau onmiddellijk na het beëindigen van de besprekingen in Londen naar Parijs zullen terugkeren.

De Verenigde Staten hebben een reserve aan olie-tankschepen gereed om gebruikt te worden indien de crisis rond het Suez Kanaal zou verergeren — aldus de Amerikaanse onder- staatssecretaris voor handel.

Hij heeft verklaard, dat het Suez Kanaal vitaal is voor de gehele economie van de Westelijke wereld en de Verenigde Staten. De Verenigde Staten zou de olie waarover zij beschikkend moeten delen met de bevriende landen als Egypte het Suez Kanaal zou sluiten.

Rome. - De spoorwegen in Italië beproeven op het ogenblik een nieuw idee waarbij automobilisten met hun auto de trein kunnen inrijden en op de plaats van bestemming er weer uit kunnen rijden.

Toespraak tot Duitse katholieken

H. Vader waarschuwt tegen valse coëxistentie

„Ook de wereld der industrie valt onder de Goddelijke heerschappij"

De Katholieken over de gehele wereld kunnen door hun eerbied in het geloof en in de Kerk een geweldige kracht worden voor de vestiging van de vrede, ook de sociale vrede, aldus de H. Vader in zijn radioboodschap, welke hij dezer dagen bij de sluiting van de 77ste Duitse Katholiekendagen aan katholiek Duitsland heeft gericht. Het thema van de katholiekendag volgend, belichtte de H. Vader in het bijzonder de Kerk als teken Gods onder de volkeren in deze tijd.

De Paus spoorde de gelovigen in de vrije landen aan zich bewust te blijven van het gevaar dat de tegenstanders van geloof en Kerk opleveren, en waarschuwde opnieuw voor het drogbeeld van een valse coëxistentie. Er bestaat een coëxistentie in de waarheid, aldus de H. Vader. De Kerk dwingt niemand tot haar te behoren, doch zij eist ook voor zichzelf vrijheid om vrijelijk volgens haar beginselen en wetten te kunnen leven, en haar gelovigen te kunnen verzorgen. De boodschap van Jezus Christus openlijk te kunnen verkondigen is haar onmisbare basis voor elke eerlijke coëxistentie, zo strijdt de Kerk verder, niet op het terrein der politiek en der economie, zoals men steeds valselijk van haar zegt, maar met haar eigen wapenen: de standvastigheid van haar gelovigen, het gebed, de waarheid en de liefde. De Kerk als Teken Gods onder de volkeren legt daarom aan alle gelovigen een verplichting op, want men beoordeelt de Kerk naar datgene, wat zij godsdienstig en moreel zijn. Ook in de tegenwoordige materialistische wereld, waarin het godsdienstige laag genoteerd staat, moet God wederom op de eerste plaats gebracht worden. Op de katholieken in Duitsland als een hoog geïndustrialiseerd land rust de grote taak in de nieuwe wereld der industrie aan de christelijke normen vorm en gestalte te geven. Evenals de natuur, aldus de H. Vader, valt ook de wereld der industrie onder de goddelijke heerschappij.

De wereldbeschouwelijke stormen der laatste eeuwen, zo ging de Paus voort, hebben vernietigend gewerkt in het godsdienstige leven buiten de Kerk. Zij hebben ook getracht haar vernietigende werk door te doen dringen binnen de Kerk. De Kerk heeft echter de haar toevertrouwde schat van waarheid en genade nimmer laten aantasten, doch is integendeel zelf in de aanval gegaan. Juist in deze tijd van godsdienstige verkoeling heeft zij de volheid van Eucharistische genaden over de gelovigen laten stromen zoals nog nimmer in haar geschiedenis. De Kerk vormt voor allen, die bang zijn voor de ontketende natuurkrachten, voor het bestaan, voor de toekomst een stevig houvast. Wie zich aan haar toevertrouwt, verliest niets.

De Kerk immers eerbiedigt ten volle de met geest en vrijheid begiftigde menselijke natuur, de menselijke waardigheid en bovennatuurlijke roeping. Ook voor de vrijheid van de menselijke wetenschap en research kent zij slechts de grens, die God door zijn openbaring heeft gesteld.

Met nadruk heeft de Paus tenslotte gewezen op de bijdrage der Kerk tot de vorming van de sociale ordening. De Katholieke Kerk, aldus de H. Vader, kan er trots op gaan, dat zij op enorme wijze heeft bijgedragen tot het goede in het sociale leven. Dat zij echter alleen het sociale probleem zou kunnen oplossen, heeft zij nimmer beweerd.

Einde orienterende fase kabinetsvorming

's Gravenhage. — Een woordvoerder van prof. De Gaay Fortman heeft gezegd, dat de orienterende faze in de werkzaamheden van de informateur thans is beëindigd. Prof. De Gaay Fortman heeft zich niet uitgelaten over de vraag, of een spoedige ontwikkeling is te verwachten.

Veiligheidsklep of stookplaat?

Onder de titel „Campo of geen Campo" reageert de „Beurs- en Nieuwsberichten" van donderdag 6 september op een artikel „J'accuse", dat wij maandag d.a.v. in ons blad publiceerden. Het blad doet dit op zulk een wijze, dat het onverdacht toont, welk een overvloed van gif en gal tegen „dogmatische" katholieken in het algemeen en tegen de R.K. Missie in het byzonder in de redactie voorhanden is.

Zozeer heeft deze gal-opwelling de redactie belemmerd een meer redelijke activiteit te ontwikkelen, dat zij de alternatieven, waartoe ons artikel de mogelijkheid openliet, eenvoudig over het hoofd heeft gezien.

De redenering van ons artikel liep als volgt:

De Overheid heeft een eind gemaakt aan zekere kansspelen, die door de wet verboden zijn. Zij deed dit, omdat jaarlijks grote bedragen in de vratige mond van deze apparaten verdwenen, waardoor een ernstige maatschappelijke mistoestand ontstond.

Daartegenover stelden wij het probleem van het Campo, waarvan het bedrijf, eveneens door de wet verboden is, dat een nog grotere maatschappelijke wantoestand veroorzaakt en tegen hetwelk de Overheid niettemin geen maatregelen neemt.

In zijn cholerische aanval veronderstelt de Beurs zonder meer, dat wij dus pleitten voor de afschaffing van het Campo, zoals ook de Jackpot en de roulette werden afgeschaft. Echter laat ons artikel, gelijk wij in ons naschrift op een Ingezonden van zaterdag j.l. reeds uitstippelden, de mogelijkheid open om:

1. de bepaling van de strafwet, deze materie betreffende, waarmee nu reeds jaar en dag de hand gehecht wordt, zodanig in overeenstemming te brengen met de plaatselijke omstandigheden, dat de formulering ervan niettemin de legale kenmerken draagt van de overheidsplicht dit kwaad zoveel mogelijk te beperken;
2. van overheidswege zulke maatregelen te treffen, dat het gewraakte instituut, hetwelk volgens de algemene opinie van zijn verdedigers een voor deze gemeenschap noodzakelijke kwaad is, daar ook in feite het karakter van draagt.

In concreto betekent dit, dat het Campo niet méér mag zijn dan een aantal private verblijven, die zich vroeger in de binnenstad bevonden en die thans vanwege de goede orde naar een plaats buiten de bebouwde kom zijn overgebracht.

Meer in concreto betekent dit, dat de recreatie-gelegenheid met bar plus vergunning tot het schenken van sterke dranken een toevoegsel is, dat ten eerste het Campo in plaats van een veiligheidsklep tot een stookplaat maakt en ten tweede tot een school van zedelijk bederf, daar een gemeenschappelijke ruimte in deze omgeving en met deze faciliteiten niet kan nalaten het kwaad te propageren om vervolgens van kwaad tot erger te voeren.

Wanneer deze stappen werden genomen, zou een situatie ontstaan, die èn gunstiger is voor het aan de wet verschuldigde respect, èn meer getuigend van een eerlijke wil om de goede zeden en de openbare orde naar best vermogen te beschermen.

Tenslotte willen we nog even terugkomen op de laatste golf gal, waarmee de redactie van de Beurs zijn voor dit blad karakteristieke artikel besluit.

Het is een woord tot al degenen, die zich met de Beurs zouden afvragen, „wat de missie dan eigenlijk in de afgelopen 300 jaar alhier op zedenvormend terrein heeft gepresteerd".

Wij veronderstellen, dat zij die zich zulk een vraag stellen, evenals de redactie van de Beurs op onvoldoende wijze, of zelfs in het geheel niet hebben kennis genomen van het recente boek van Dr. C. Ch. Goslinga „Emancipatie en Emancipator".

Hadden zij dit wel gedaan, dan zouden zij niet alleen een antwoord ontvangen hebben op hun vraag, waarvan de redeloosheid slechts door kwade wil kan overtroffen worden, maar zij zouden tevens de reden hebben vernomen, waarom niet alleen de missie, maar allen aan wie het waarachtig welzijn van deze gemeenschap oprecht ter harte gaat, verbetering bepleiten van de situatie, zoals deze er in het huidige kamp van Hato ligt.

Zij zouden gelezen hebben, van de onvermoeide pogingen der katholieke missie in voorbije eeuwen, om door onderricht en aansporing het zedelijk peil van de brede lagen der bevolking, die in de boeien der slavernij geklonken lagen, op te heffen. Doch ook zouden zij lezen van haar nog intenser pogingen om de slavernij zelf af te schaffen, omdat dit instituut een funeste invloed had op het zedelijk peil van zijn slachtoffers, dat alle woorden van onderricht en aansporing er als rook in de wind door verwaaiden en alle arbeid op zedenvormend terrein er door verijdeld werd.

Zij zouden gelezen hebben over ze-

(Vervolg naar pag. 2)

Voorlichting (I.)

In de „Beurs- en Nieuwsberichten' van 24 en 25 augustus 1956 verschenen twee artikelen, getiteld „Met vakantie in Nederland", die kennelijk zijn gevloeid uit de pen van iemand, die de Antillen en de Antillianen niet of nauwelijks kent. Aangezien deze brieven als voorlichting bedoeld zijn, is het ongewenst hierover een paar opmerkingen te maken.

De correspondent van de „Beurs' begint met de verlofgangers uit de Antillen de raad te geven, met het oog op de kinderen, de zeekust op te zoeken. Volgens hem zou dit een ideale oplossing zijn omdat het standleven een unieke vrije tijdsbesteding biedt. Dit zou men echter ten hoogste kunnen doen om de drukte van de Scheveningse boulevard gade te slaan of om zich te vergapen aan het voor de Antilliaan onbegrijpelijk schouwspel van zonnebadende mensen, die als sardientjes in een blik naast elkaar liggend in het grauwe zand, veelal aan het vervellen zijn. Maar laat de Beurscorrespondent zich geen illusies maken, dat hij èèn Antilliaan, die eenmaal een duik heeft genomen in de heldere baaien van zijn vaderland, waar het witte zand tussen zijn tenen schittet, het grauwe kille water van de Noordzee in kan krijgen. Met geen stokslagen. Neen, dan kan men liever een bustocht maken naar de bloeiende heide, een reis, die de vakantieganger uit de West een ongekende pracht zal aanbieden. De kinderen zullen er zeker van genietten en hun ogen uitkijken. Want, indien er een ding is, dat op iedere Antiliaan een onuitwisbare indruk maakt, dan is het wel de vrolijkheid en frisheid van de bloesems, die zo'n schril contrast vormen met de vaak sombere gezichten van de mensen die schijnbaar alle wereldproblemen op hun schouders torsen.

Niemand zal willen tegenspreken dat Nederland in vergelijking met de omliggende landen vrij goedkoop is, maar het is beslist af te raden de prijzen te herleiden tot Antilliaanse valuta. Degenen die het gedaan hebben kwamen voor onaangename verrassingen te staan. Een verlofganger, die in een restaurant een maaltijd gebruikt en daarvoor twaalf gulden moet neertellen, moet niet redeneren: in Chunking of bij Chong krijg ik dit niet voor f.6-- maar moet zich eerder afvragen welke Nederlander zich de luxe kan permitteren om dit bedrag uit te geven. Hij zal dan tot de conclusie komen dat hij in een duur restaurant is terecht gekomen. Nu ligt het de Antilliaan helemaal niet om na een blik op de prijzen weer weg te gaan of dan maar een „drink" te bestellen. Wel kan hij voor het binnengaan een indruk krijgen van de prijzen omdat vele restaurants hun menu's met prijs gave buiten ophangen. Verwonderlijk is het voorts, dat de correspondent van de „Beurs" met geen woord rept over het 15 % bedieningsgeld, dat verplicht is. In de Antillen kent men het fooiensysteem ook, maar dan op een wijze die meer strookt met de mentaliteit van ons volk. Een fooi is daar meer een uiting van de waardering voor bewezen diensten! Wordt men in Nederland slecht bediend-wat wel eens voorkomt dan heeft de kelner (pardon ober!) toch recht op zijn 15 %. Veelal gaan deze fooien in een gezamelijke pot en worden ze op bepaalde tijden onderling verdeeld. De Antilliaan wil nu juist aan èèn bepaalde kelner zijn appreciatie tonen maar zal het niet kunnen verkroppen, dat een ander, die minder vlot en gedienstig is, daar toch baat bij heeft. Bovendien doet het woord „inclusief" hem niet prettig aan! Vooral de dames zouden, indien het bedieningsgeld aan de Antilliaan werd overgelaten, ongetwijfeld beter aan haar trekken komen.

De prijzen, die de „Beurs"-correspondent in zijn brief noemt, moeten dus in ieder geval met 15 % worden verhoogd! Bovendien moet men niet uit het oog verliezen dat men als verlofganger heel gauw geneigd is iets extra's te bestellen. In de praktijk zal het eten in Nederland toch meer geld vergen dan men op papier kan uitcijferen.

Wat het koffiedrinken of „een borreltje pikken" betreft: de briefschrijver van de „Beurs" zou eerst een cursus moeten beginnen om de Antillianen te leren hoe zij geruime tijd tegen een borrel moeten zitten aankijken; doorgaans bestellen deze lieden iets met de bedoeling dit ook te consumeren! Zolang de Antilliaan nog niet bedreven is in het „borrel-aankijken-vak", is het uitgangsleven, ook voor hem, een vrij kostbare zaak. Het is voor de Antilliaan dus beslist ondenkbaar om-zoals de Buers-correspondent schrijft-"voor een paar gulden per persoon de garderobe en het fooitje voor de portier meegerekend een avondje (sic) te genieten (sic!) van Pia Beck"

Waardering kan men hebben voor meergenoemde correspondent als hij de schijnwerper richt op het cultureel leven in Den Haag en Scheveningen. Zovele Antillianen komen naar Nederland met in hun achterhoofd het verouderde mopje over de Haagse houten ham en de vioolkist met aardappelen. Jammer genoeg nemen ze niet eens de moeite om dit te komen profiteren anders zouden zij kennis kunnen maken met een stad, die in de zomer stellig niet de mindere is van Amsterdam. En laat men U toch niet wijsmaken, dat Den Haag „een stijve stad" is. Wie een paar dagen in Scheveningen komt doorbrengen, zal genoegelijk dagen beleven. Hij zal zijn oren niet geloven als hij merkt in welk een internationaal gezelschap hij telkens komt te verkeren en hoe prettig het aandoet zoveel vreemde talen om zich heen te horen. Bovendien kan men er zeker van zijn, dat men er elk jaar een Spaans orkest treft, dat de bolero's en de guaracha's tenminste even goed speelt als de Antillaanse conjunto's. Het wordt hoog tijd, dat men die belachelijke angst voor Den Haag overwint. Als U door Madurodam bent gewandeld en U hebt Uw critische opmerkingen gemaakt over de Curacaose diorama's wees eens moedig en wandel-horibile dictu! langs het Antillenhuis. U zult Den Haag node verlaten.

Op gevaar af dat deze opmerkingen bij de artikelen van de „Beurs"-correspondent een enigszins polemisch karakter zullen krijgen, moet toch gewezen worden op ernstig verzuim: de manier om aan een behoorlijk onderdak te komen is contact openemen met de V.V.V. deze beschikt over lijsten van alle mogelijke pensions en kan inlichtingen hierover verschaffen, waardoor de Antilliaan talrijke moeilijkheden zullen worden bespaard.

Jules de Palm

Conferentie over menselijke verhoudingen

Koningin Juliana hield te Nijmegen een openingstoespraak

„Mal om een dergelijke conferentie te moeten houden,'

Nijmegen. — „Laten we toegeven dat het mal is om te moeten confereren over e menselijke verhoudingen in onze moderne samenleving, immers wanneer emand zich volkomen onbevangen plotseling in deze omgeving zag overgebracht — bijvoorbeeld een kind — en besefte, dat men een congres hield over menselijke verhoudingen, dan zou dat kind denken: wat is dat nu voor een onzin van l die volwassenen om gewichtig te gaan praten over het feit dat je met elkaar overweg moet kunnen. Dat weet iedereen en dat kan immers toch niemand oed. Toch is er op het gebied van de menselijke verhoudingen een kentering aande van groot belang, wanneer men zich weer gaat beraden op deze eerste levensvoorwaarde, teneinde een nieuw begin te maken met het gaan schenken an onze volle aandacht en toewijding daaraan."

Aldus sprak dezer dagen koningin Juliana tijdens de rede die zij hield n De Vereniging in Nijmegen ter gelegenheid van de opening van de internationale conferentie inzake menselijke verhoudingen die tot vijftien september aldaar wordt gehouden.

Er waren ongeveer 170 congressisten naar Nijmegen gekomen om deze openingsbijeenkomst van het congres, die onder presidium stond van prins Bernhard, bij te wonen. In hotel Groot Berg en Dal vond een officiële begroetingsbijeenkomst plaats waar onder meer het woord werd gevoerd door prof. dr. F. J. Th. Rutten, hoogleraar in de psychologie aan de r.k. universiteit te Nijmegen.

In haar openingsrede die koningin Juliana tot de ongeveer achthonderd aanwezigen richtte, zeide zij ook de noodzaak te zien om zich te bezinnen op het mechanisatieproces, dat zelfs de mens dreigt te maken tot robot. De mensheid vermenigvuldigt zich van de oertijd af en thans wordt de bevolkingsdichtheid, worden de aantallen en massa's zo groot, dat de mens meer dan ooit een nummer dreigt te worden. Het schrikbeeld bij dit alles is de termietenstaat, waarin de individuele werkmier alleen nog maar wordt gewaardeerd als arbeidskracht.

We hebben allen de neiging, de geestelijke vrijheid als de schoonste conditie te beschouwen, waarin men kan leven. Waarom vinden we het dan zo gemakkelijk een andere de 'verantwoordelijkheid in de schoenen te schuiven en ons te laten leiden en die ander de schuld te geven als het mis gaat? Arme dwazen: dringen wij onszelf dan eigenlijk niet op aan een ander als zijn robot?

Verantwoordelijkheid kan men schuwen, zo vervolgde koningin Juliana, maar men begaat een even grote fout als men die zoekt, door zijn leiding aan anderen op te dringen wanneer men tot het geven daarvan het recht of de plicht niet heeft. De hele zin van het leven kan men zo zien, dat wij de verantwoordelijkheid voor onszelf moeten leren aanvaarden, en die voor de ander leren beseffen. Wij moeten leren eigen plicht en anderer recht te erkennen.

Neem de medemens zoals hij is in zijn hulpbehoevendheid, die niet kleiner is dan die van uzelf — heb eerbied voor zijn gaven en talenten en voor zijn pogingen ten goede — geef hem de waardigheid die ge persoonlijk zoudt willen genieten en dan nog met interest.

Dit geldt in de intimiteit van het eigen gezin. Dit geldt eveneens in de verhouding tegenover de collega maar ook in de menselijke betrekking tussen hen, die in een leidend positie zijn geplaatst en hen die overeenkomstig die leiding moeten handelen.

Wie de menselijke verhoudingen in zijn omgeving wil verbeteren, zal het oude voorschrift moeten volgen: Ken uzelf, wees uzelf, begin zelf, ga op weg naar de ander.

Wij weten echter wel waar wij beginnen met de menselijke verhoudingen, doch wij weten niet waar wij zullen eindigen. Het hele leven, wordt immers beheerst door onze verhoudingen tot de andere mens in de myriaden variaties waarvan een ieder er uit ervaring vele kent. Die verhoudingen zijn veelal en onze kracht en ons kruis. Onze levensopgave, die voor ieder van ons op gegeven ogenblikken of tijden bovenmenselijk zwaar schijnt en die mijns inziens alleen in het licht van de Goddelijke opgave voor ieder van ons kan worden gezien, is een taak, die inderdaad door menselijke kracht alleen niet kan worden vervuld.

Waar blijft alle wereldwijsheid naast de Goddelijke dwaasheid — of laat ik zeggen — onberekenbaarheid — van het leven zelf?

Het is toch zo, dat liefde het hoogste is in alle verhoudingen en dat is het geven van het hart. Is het dwaas? Kost het iets en brengt het iets op? Geeft men soms alles, maar ontvangt men niets, of geeft men soms niets maar ontvangt men alles?

Het kost alles, het is alles waard en het brengt alles op wat van waarde is. Zo gij liefde hebt onder elkander, daaraan zullen de mensen herkennen, dat gij discipelen zijt van de Ene, die tot het einde toe de mensen heeft liefgehad.

Laten wij niet vergeten, zo besloot koningin Juliana, dat dit de aanbiddelijke onberekenbaarheid is waarmee God het leven schept en steeds verjongt en het ons schenkt, opdat wij het zouden besteden in Zijn dienst en in die van Zijn kinderen.

Voordat koningin Juliana het woord nam, had prins Bernhard in zijn functie van algemeen voorzitter van de openingsbijeenkomst in een in het Engels uitgesproken rede een uiteenzetting gegeven van het doel van deze conferentie. De onderlinge verhouding der volkeren, aldus prins Bernhard, wordt gekenmerkt door een grotere mate van onderlinge afhankelijkheid. De techniek heeft de mensheid voor haar gevoel tot een eenheid gemaakt. Die eenheid moet op het vlak van de geestelijke en morele waarden worden aangevuld en er zullen maatregelen moeten worden gevonden tot versterking en tot beleving van het gemeenschapsgevoel. Een beginselverklaring, aldus prins Bernhard, is niet genoeg. Het gaat vooral om beleving van het beginsel der medemenselijkheid. Ondanks en dank zij de verschillen in de achtergrond en ervaring zal de uitwisseling van de bevindingen van de deelnemers aan dit congres, van groot nut zijn en deze uitwisseling zal ook een bijdrage vormen voor het werk van wetenschap en praktijk.

Verschenen zijn . . .

Willemstad. — Als bijvoegsel van de "Cur. Courant" van 31 augustus zijn verschenen de statuten van de n.v. Iscur Effecten Maatschappij en als bijvoegsel van de "Cur. Courant" van 7 september de statuten van de schietclub. Asiento, de statutenwijziging van de Cobus n.v., de statutenwijziging van de Monval n.v., de statutenwijziging van de Unitas Curaçao n.v., statuten van de Ludwig von Beethoven n.v., statuten van de Costagomez n.v. statuten van de Clatovit Trust n.v. van de n.v.en en aenen cmfwypshrd statuten van de n.v. Curiel Internationale Maatschappij, statuten van de sportvereniging Asiento en statuten van de n.v. Beleggingsmaatschappij Berg Domi.

Wedvlucht

Willemstad. — Op zondag 9 september werd door de vereniging van postduivenhouders "De Snelvlucht" de laatste uit een serie van 6 wedvluchten voor jonge duiven gevlogen vanaf Westpunt. Voor deze wedvlucht waren 84 duiven ingeschreven.

De uitslag was als volgt:

Vis, 1, 4, 8, 28; van Lit, 2, 7, 13, 16, 24, 26; Willems, 3, 5, 11, 15, 27. Comb. Bouwhuis-Schotborgh, 6, 10, 20, 23. Gebr. Royer, 9. Schoop, 12, 18, 25. van Eyma, 14, 21, Botman, 17, 22. Boelhouwer, 19.

De eindstand is voor: "Onaangewezen vogels".

van Lit 737 punten, Vis 885, Willems 820, Schoop 638, Rodriguez 599, Botman 547, Comb. Bouwhuis-Schotborgh 532, van Eyma 432, Gebr. Royer 432, Boelhouwer 297, Hofmans 293, van Haren 62, Comb. v/d Kamp-Altena 43.

"Aangewezen vogels"

Vis 473 punten, Comb. Bouwhuis-Schotborgh 359, van Lit 260, Schoop 253 Rodriguez 216, van Eyma 213, Willems 202, Botman 64, van Haren 62, Boelhouwer 61, Comb. v/d Kamp-Altena 43 Hofmans 42.

"3-Horses beer beker"

Vis 934 punten, van Lit 882, Gebr. Royer 743, Willems 718, Schoop 598, Hofmans 555 Rodriguez 452, Comb. Bouwhuis-Schotborgh 417, Botman 378 van Eyma 266, Boelhouwer 222, Trappenberg 126, Comb. Anemaet-de Boef 68.

De hoogste gemiddelde snelheid op deze wedvlucht behaald was ruim 863 meter per minuut.

Kampioen "Onaangewezen vogels Westpunt "Jong": A. van Lit.
Kampioen "Aangewezen vogels Westpunt "Jong": G. Vis.
Winnaar "3-Horses beker" seizoen 1956: G. Vis.
"Duifkampioen Westpunt "Jong": G. Vis met Doffer SC-56 - 713.

Folder van de Bovenwinden

Willemstad. — Door het Centraal Toeristen Comité werd eveneens een nieuwe folder van onze drie Bovenwindse Eilanden uitgegeven, welke folder één pagina meer telt dan de oude uitgave. In deze folder wordt aandacht gevestigd op de nieuwe accomodaties op St. Maarten, t.w. het Little Bay Hotel, de gemoderniseerde Pasanggrahan, thans onder particulier beheer en tenslotte het Lido Guesthouse, een klein 5 kamers tellend hotelletje in het centrum van Philipsburg. Deze Guesthouse werd gebouwd door de bekende St. Martijnse firma Cyrus Wathey, die ook de exploitatie ter hand zal nemen.

De oplage van deze folders bedraagt 35.000 exemplaren. Binnenkort zal een Spaanse uitgave van 10.000 exemplaren het licht zien. Deze laatste uitgave zal hoofdzakelijk op Puerto Rico, dat op een uur afstand vliegen van St. Maarten gelegen is, worden verspreid.

Curacao Factual Information

Willemstad. — Deze folder is de vierde uitgave van het Curaçaos Toeristen Bureau. Zoals de titel reeds zegt, vindt men in deze folder vele feitelijke gegevens van het eiland, zoals hoe naar Curaçao uit de Ver. Staten te reizen, welke documenten men voor toelating nodig heeft, in welke hotels te overnachten, wisselkoersen van vreemd geld, restaurants en hun specialiteiten, de voor de bezoeker belangrijkste taxi-tarieven, bioscopen en clubs, welke kleding te dragen, sightseeing enz.

De attractieve afbeelding op de voorpagina is van de hand van de bekende tekenaar Jo Spier. De oplage bedraagt 75.000 exemplaren.

Emmastad

WACHTDIENSTEN

C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 23.30 Kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 07.00 J. N. F. Jung tel. 3353
Personeel Afdeling:
J. D. Plantijn Punta Cardónweg 2 tel: 43351
B. g. g. nad. inl. tel: 2401
Materialen Afdeling:
E. A. Wegman. tel: 4446

C.S.M.

Rederij:
H. H. van der Koogh tel. 2679
Scheeps agentschap:
Van 07.30 — 12.00 en van 13.00 — 18.00 kantoor tel: 2458—2551
Van 19.00 — 23.00 en van 08.00 — 08.00 G. H. van Leeuwen tel. 2054

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276—2098;
Van 1.00 — 07.30 G. Kreffer tel. 2498

THEATER ASIENTO:
Nachtdienst Vrouwenpolitie.
Geen kinderen beneden de 18 jaar

Veiligheidsklep of stookplaat?

(Vervolg van pag. 1)

kere bevolkingsgroepen, die moord en brand schreeuwden over deze pogingen, omdat gezien de plaatselijke omstandigheden volgens hun verlichte, en zeker niet „dogmatische" mening, de slavernij niet afgeschaft kón worden.

En dit lezende, zouden zij misschien door de eigenaardige gewaarwording bekropen zijn, die wordt weergegeven door de woorden „l'histoire se repète", temeer omdat zij zich plotseling in het kamp van die verlichte voorvaderen hervonden.

Zij hadden zich, dit lezende, in ieder geval de moeite van hun vraag kunnen besparen, omdat ze het antwoord geweten zouden hebben, voordat ze hun vraag konden formuleren:

Juist omdat de missie alhier driehonderd jaar op zedenvormend terrein heeft gewerkt, juist omdat zij op dit gebied iets heeft gepresteerd, juist daarom kan zij nimmer delen in de naïviteit van de mensen van gisteren, die in feite beweren, dat voor een mens, mits goed opgevoed, het spreekwoord, dat de "gelegenheid de dief maakt, niet opgaat.

De missie weet wel beter, geachte redactie. Ze heeft in ieder geval 300 jaararbeid op zedenvormend terrein op U voor. Driehonderd jaar zijn n.l. wel voldoende om uit ervaring te leren, dat het uit de weg ruimen van mistoestanden die vermeden kunnen worden, een integrerend deel uitmaakt van een goede opvoeding.

Biljartwedstrijden

Willemstad. — De biljartwedstrijden om de persoonlijke kampioenschappen uitgeschreven door de CBB werden voortgezet in de club JPF en PSV. De belangstelling was groot. In de JPF club speelde E. Jacobino van de CSC tegen Bernabella van de CVB. Deze wedstrijd werd op overtuigende wijze gewonnen door E. Jacobino. De wedstrijd tussen Manuela van de CSC en Canword van de CVB werd gewonnen door Manuela met absolute meerderheid. In de PSV club speelden Frans van de CVB tegen W. Klooster van CSC, Frans won overtuigend met 125-77. Hedenavond wordt gespeeld in de PSV-club en Centro Social op Pietermaai.

Voetbalwedstrijd

Suffisant. — Op het Suffisantterrein werd maandagavond een vriendschappelijke voetbalwedstrijd gespeeld tussen Omega en Excelsior. Deze spannende en sportieve match resulteerde — na een ruststand van 1-0 in het voordeel van Excelsior — in een 1-1 gelijkspel, dat de sterkteverhouding tussen de beide clubs het beste weergaf.

Vlucht

Plesman Luchthaven.- Het K.L.M. vliegtuig, dat op 9 september uit Amsterdam vertrok, arriveerde te Curacao op 10 september om 22..30 uur lokale tijd.

„Los Marsianos" weer in aktie!

Willemstad. — Naar wij vernomen hebben, is op zondagochtend omstreeks 04.30 uur een zestal jongemannen — naar ons bekend is, zijn het leden van de gevreesde bende met de planetaire naam „Los Marsianos" — een kamer in het Campo Alegre binnendrong en heeft een zekere J., die op bezoek was bij een inwoonster, een geldsbedrag afhandig gemaakt middels bedreiging met een mes.

Eerst werd flink op de deur gebonkt en toen die eenmaal ontsloten was, dwongen drie bende-leden de bezoeker zijn beurs af te staan. De drie anderen hadden post gevat buiten de kamer. Daarna gingen zij er vandoor

Voorts vernemen wij, dat deze „zware jongens" hun „hoofdkwartier" ergens op Otrabanda hebben staan, waar zij in hun „vrije tijd" niet zelden een financieel inzetje wagen met de dobbelstenen.

Velen van ons vragen zich nu af of de politie niet een einde kan maken aan deze gangster-praktijken, die met de dag meer toe- dan afnemen!

Studie over geschiedenis van het geïllustreerde tijdschrift

Haarlem. - Prof. dr. G.W. Ovink, hoogleraar in de geschiedenis en de esthetiek van de drukkunst aan de Universiteit van Amsterdam, is bereid gevonden om tergelegenheid van het vijftigjarige bestaan van de n.v. Drukkerij „De Spaarnestad" te Haarlem een studie te wijden aan de geschiedenis van het geïllustreerde tijdschrift. Deze zal de Nederlandse literatuur verrijken met een werk, dat in een reeds lang gevoelde leemte voorziet. De studie van prof. Ovink, die invoorzien tijdrovend is, zal in de loop van het volgende jaar haar kristalisatie vinden in een rijk verlucht alisatie vinden in een rijk verlucht boekwerk, dat ook buiten de kringen van wetenschap en drukkersvak grote belangstelling zal mogen wekken.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Klacht van verkeersslachtoffer

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie)

Mijnheer Redacteur,

Gun mij een kleine ruimte in Uw veel gelezen blad om het een en ander naar voren te brengen in verband met de vele auto-ongelukken van de laatste tijd.

In veel gevallen is het de schuld van het slachtoffer zelf dat hem of haar een ongeluk overkomt, doch in de meeste gevallen is het de schuld van onverantwoordelijke rijders.

Het gebeurt ook wel eens dat een persoon door een auto wordt aangereden en dat hij met veel zorg naar dokter en hospitaal wordt gebracht, procesverbaal wordt gemaakt, de schuldige krijgt zijn straf of niet en de zaak is afgelopen.

Neem U b.v. mijn geval. Op 1 april 1953 zat ik op het muurtje bij het bloemenhuisje op de Wilhelminaplein en werd daar door een busje aangereden en mijn linkerbeen werd verbrijzeld. Ik werd met de nodige zorgen naar het hospitaal gebracht. Maar sinds dien ben ik invalide en niemand heeft zich meer om mij bekommerd.

U dankend voor de plaatsruimte verblijf ik

hoogachtend,
Alberto A. Silie

Washington. - De Amerikaanse marine deelde mee, dat een Amerikaans marine-vliegtuig, de Vought F 8U, op 21 augustus een nieuw nationaal snelheidsrecord heeft gevestigd. Het toestel bereikte een snelheid van 1.634.2 km per uur.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM
17.00 Zuidamerikaanse muziek
17.15 Llama 12556!
17.45 Voor de kleintjes,
18.00 Pabien,
1830 Nieuws
18.45 En nu.... Tante Aukje.
19.00 Arubaanse Jukebox
19.15 Actualiteiten
19.30 Wat de handel biedt
20.30 Muziek voor U!
21.00 C. C. C. Kwartiertje
21.15 Klassiek Dinsdagavond
22.25 Nieuws
22.30 Sluiting.
RADIO HOYER
17.00 Tea at Five
17.30 Nieuws
17.40 Met Duitse musici
18.00 Gev. muziek
18.30 Reclame
18.45 Sport
19.00 Muziek di mi Tera"
19.30 Met de jarigen in de lucht
20.00 Praatje door P. Brennecker
20.10 Gevarieerde muziek
20.30 Hoorspel
20.45 Gevarieerde muziek
20.55 Hoorspel
21.15 Gevarieerde muziek
22.00 Sluiting.
RADIO CARIBE
17.00 Variedades Musicales
18.00 Serenade
18.30 Recorded Music
18.45 Er was eens....
19.00 Avond Concert
19.30 Fiesta Viceroy-Pampero
20.30 The Haunting Hour
21.00 News Bulletin
21.15 Music of the Masters
21.45 Platter Parade
22.30 Prelude to Slumber
23.00 Closing.
RADIO KELKBOOM
17.30 Kinderuurtje
18.00 Musica
18.15 Cumpleaños feliz
18.30 Dinermuziek
19.00 Noticias (Pap.)
19.15 Musica cu Alfredo de Angelis
19.45 Nieuws
20.00 Musica Norte Americana
20.15 ..Frente al Pecado de Ayer
20.30 Musica
21.00 C. C. A. Programma
22.00 Sluiting.
AVROS
17.00 Linda's eerste liefde
17.15 Muziek
17.45 Populaire melodieën
18.00 Vertelling voor kinderen
18.10 Kinderliedjes voor de avond
18.30 Voor de gedetineerden
18.45 Nieuwsberichten
19.00 Voor de jarigen
19.15 Surinaams praatje
19.30 Radio-crooner
19.45 Historische Kring
20.00 Advertenties
20.30 De Basin Street Boys
20.55 Nieuws en Sluiting.

Het ware verhaal van Saddy de schildpad

Eerst een doodvonnis, daarna een veroordeling tot levenslang: dat was een droeve weg, die de schildpad Saddy voerde naar..... het ereburgerschap van de Amsterdamse wereldluchthaven en luchtvaartstad Schiphol. Een meisje met zwart haar en een groot hart wist deze sprookjesachtige historie wáár te maken.

Hoe dat allemaal ging?

Saddy werd gevonden in het vrachtruim van de K.L.M.-Super Constellation "Atoom". Het was de bedoeling, dat hij zijn reis zou maken in een grote mand, tezamen met enkele honderden soortgenoten, die net als hij waren voorbestemd om ter tafel te komen in de vorm van schildpadsoep.

Saddy voelde daar echter kennelijk weinig voor. Ergens, hoog tussen hemel en aarde zijn donker lot tegemoet vliegend, heeft hij zich uit de mand gewurmd en een schuilhoek opgezocht. Hoe lang hij als blinde passagier per Atoom de wereld doorkruisd heeft, laat zich slechts gissen. Maar uiteindelijk kwam hij op Schiphol.

Een grote hand, toebehorend aan een douane-beambte, lichtte daarna deze entre-acte het gordijn voor het tweede bedrijf van het schildpadden-drama, toen hij Saddy uit zijn schuilplaats opviste en naar de inklaring droeg. Want Saddy reisde zonder vrachtbrief en zonder gezondheidscertificaat en zonder enig ander papier, dat hem de deur tot een vreemd land kon openen. Bovendien wist niemand, wie de eigenaar van Saddy kon zijn of welk land van herkomst was.

De douane-autoriteiten namen het enige besluit, dat een straffe wetgeving hun in dit geval openliet: Saddy zou de rest van zijn levensdagen moeten slijten in het douane-gebied van Schiphol. Zelfs de wetenschap, dat schildpadden wel honderd jaar kunnen worden, deed daar niets van af. "Dan maar honderd jaar...."

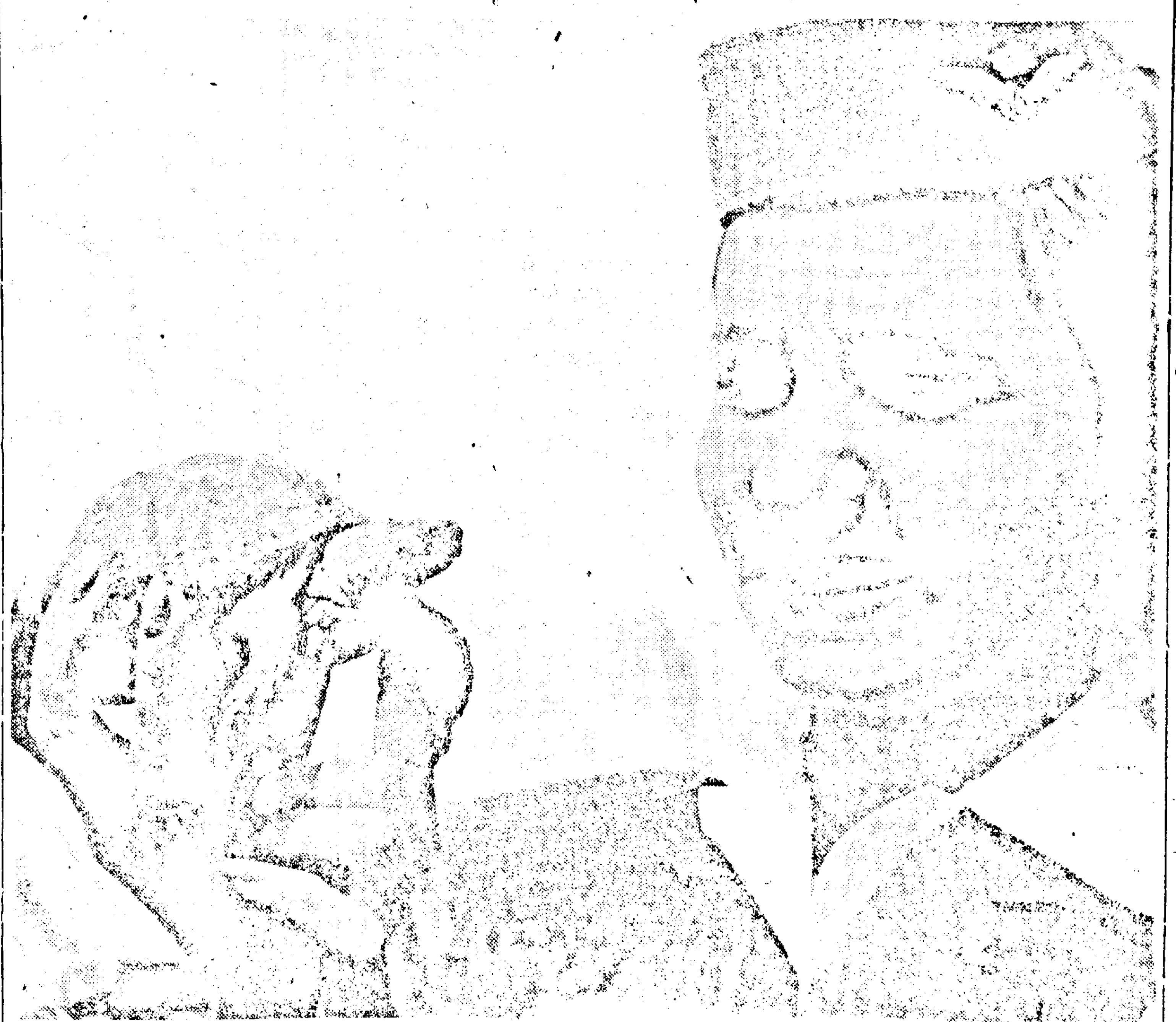
Nu behoort tot de vaste bezoekers van het K.L.M. Diefenhotel, waar de schildpad voorlopig werd ondergebracht, de 20 jaar oude K.L.M. grondstewardess Aneke Bons, wie het lot van het tot levenslange gevangenschap gedoemde diertje zeer ter harte ging. Zij voerde hem blaadjes sla, gaf hem om zijn melancholieke uiterlijk de troetelnaam Saddy, en stapte op zekere dag op haar stoutste schoenen naar de hoogste autoriteit, die zij zich op de gemeentelijke luchthaven van Amsterdam kon indenken, naar de heer U.F.M. Dellaert, Directeur....

Of daar nu helemaal niets aan te doen was....?

Op datzelfde moment werd het schildpadden-drama een schildpadden-blijspel. Want de heer Dellaert, door Anneke Bons, helemaal vermurwd, greep de telefoon en belde de douane.

"Ik wil Saddy installeren als eerste burger van de luchtvaartstad Schiphol en hem in het stationsgebouw een mooi glazen kooitje geven, inclusief deskundige verwarming en voeding, met een mooie oorkonde, en een heuse medaille op de koop toe. Voor dat doel wilt U hem toch wel vrijgeven?"

De douane heeft hem vrijgegeven voor „dat doel". Vandaag, dat een zeer gelukkige Anneke Bons binnenkort als meter het plechtige moment zal bijwonen, waarop de hoofd-verificateur van het douane gebied Schiphol een schildpad zal overdragen aan de heer Dellaert, Directeur van de luchthaven Schiphol, en waarop de schildpad officieel onder de naam "Saddy" als eerste ereburger van de luchtvaartstad zal worden geïnstalleerd....

Het K.L.M.-stewardesje Anneke Bons, die zich mede ontfermde over de wat triestig wordende schildpad Saddy, met wie ze thans de beste maatjes is.

Versterkte jeeps voor waarnemers

Tel Aviv. — Generaal Burns, het hoofd van het waarnemerskorps van de Verenigde Naties in Palestina, heeft besloten het onderstel van de jeeps, die door waarnemers wordt gebruikt, te laten versterken, met het oog op het mijnengevaar langs de Israelisch-Arabische grenzen. De jeeps zullen ook betere radio-uitrusting krijgen.

Een Zweeds officier en lid van het waarnemerskorps, die onlangs door een mijnontploffing werd gewond, zal Nfl. 75.000 schadevergoeding van de Verenigde Naties krijgen.

ADLAI EWING STEVENSON, de filosoof-koning van Libertyville

Kleinzoon van de „Koppensneller"

(Van een speciale medewerker)

Adlai Ewing Stevenson neemt in het Amerikaanse openbare leven een unieke plaats in. Hij is een zelfstandig denkend politicus. De staatkunde is voor hem geen tweede keus, geen noodsprong. De vervulling van het openbare ambt beschouwt Stevenson als een zedelijke opgave, waaraan hij gaarne al zijn denkkracht en al zijn bijna artistieke toewijding schenkt. Bij zijn landgenoten hebben zijn opvattingen niet algemeen ingang gevonden. Vooral zijn oorspronkelijkheid, die zich uit in een afkeer van gangbare slogans en in een onuitputtelijk gevoel voor humor, heeft menige Amerikaan de wenkbrauwen doen optrekken. De denkende politicus werd een „egghead", een scheldwoord voor intellectueel, geheten en de geestige presidentskandidaat werd voorgehouden, dat men in het Witte Huis akelig ernstig, plechtstatig, „as solemn as an ass" dient te zijn. Adlai Ewing Stevenson uit Libertyville is noch het een, noch het ander. Er is veel voor te zeggen om hem te zien als een Amerikaanse benadering van het klassieke ideaal van de filosoof-koning. Hij is ook niet de „kille liberaal", waarvoor de Londense „Observer" hem onlangs hield. Het citaat van Jefferson: „Equal rights for all, special privileges for none" vormt de beste samenvatting van zijn sociale bewogenheid. Als hij zichzelf laat gaan, kan hij bijzonder emotioneel reageren. Dat bleek in november 1952, toen het duidelijk werd, dat generaal Eisenhower de verkiezingen voor het presidentschap had gewonnen. Stevenson las op een Democratische vergadering het felicitatie-telegram voor, dat hij aan de nieuw-gekozen president had gezonden. Iemand vroeg hem, hoe hij zich voelde. „Ik kan maar het beste herhalen", antwoordde hij, „wat Abraham Lincoln eens in een soortgelijke situatie heeft gezegd: Ik voel me als een kleine jongen, die zijn teen heeft gestoten in het donker. Ik ben te oud om te huilen. Maar het is te pijnlijk om erom te lachen".

'tevenson sprekend voor de kiezers tijdens de campagne van 1952, toen hij in Eisenhower zijn meerdere moest erkennen,

Adlai Ewing Stevenson is op 5 februari 1900 te Los Angeles geboren. „Als het waar is", zegt hij zelf, „dat politiek de kunst van het compromis is, dan ben ik in ieder geval goed begonnen. Mijn moeder was Republikeinse en lid van de Unitarian Church; mijn vader was Democraat en presbyteriaan. Ik ben terecht gekomen in haar kerk en in zijn partij". De Stevensons behoren tot de aristocratie uit het Amerikaanse noorden. De eerste Adlai Ewing Stevenson de grootvader van de tegenwoordige, is onder Grover Cleveland vice-president van de Verenigde Staten geweest. De ironie van het geval wil, dat die grootvader in zijn tijd bekend stond als de „koppensneller", omdat hij in 1884 in zijn functie van „Assistant Postmaster General" niet minder dan veertig duizend „postmasters" uit de federale dienst ontsloeg, enkel en alleen omdat zij Republikeinen waren. Deze politiek van „throw the rascals out and make place for political friends" is de tegenwoordige Stevenson juist een doorn in het oog.

De ietwat ongebruikelijke voornaam Adlai behoeft wel enige verklaring. „Als u zich kandidaat stelt voor een openbaar ambt en u hebt een ongewone naam, laat mij u dan de raad mogen geven die naam te veranderen vóór u begint of u anders neer te leggen bij wat anderen ervan maken", schrijft hij zelf. De naam komt van zijn bet-over-grootvader Adlai Osborne. Er is maar één plaats in de wereld literatuur, waar de Schots-Presbyteriaanse voorvaderen van Osborne die naam opgediept kunnen hebben. In I Kronieken 27:29 is sprake van een zekere Safat en over hem wordt niets anders meegedeeld dan dat hij de runderen in de laagte hoedde en dat hij de zoon was van Adlai. Zou men mogen veronderstellen, dat de Osbornes, door hun spruit Adlai te dopen, zijn Bijbelse speurzin wat wilden aanwakkeren?

Adlai Ewing Stevenson zou wat men met een versleten term een „onbezorgde jeugd" noemt, hebben gehad, als er niet de ongelukkige episode van 30 december 1912 in Bloomington was geweest. Op een kinderpartijtje ter ere van Adlai's twee jaar oudere zusje Elisabeth gaf een der aanwezige jongens, student aan een militaire academie, een nummertje exercitie ten beste met een geweer, dat hij tevoren onzorgvuldig had geïnspecteerd. De toen 12-jarige Adlai trachtte de bewegingen van de vriend van zijn zuster te imiteren. Plotseling ging het geweer af en Ruth May Merwin, Stevensons 15-jarig nichtje, werd dodelijk getroffen.

Na de Eerste Wereldoorlog ging Stevenson rechten studeren en in 1926 behaalde hij zijn graad aan de Northwestern University. De advocatuur lokte hem, maar eerst maakte hij een reis naar de Sovjet-Unie. Met introducties van William Randolph Hearst, een vriend van zijn vader, hoopte hij minister Tsjitsjerin te kunnen interviewen over de Nieuwe Economische Politiek. Dat laatste doel bereikte hij niet, maar wel kon hij zijn ogen de kost geven op een reis langs Batoem, Tiflis, Kiev en Moskou. Na zijn terugkeer in Amerika kwam hij op een deftig advocatenkantoor in Chicago, „carrying the books for the senior partners". In zijn vrije tijd wijdde hij zich aan de Raad voor de Internationale Betrekkingen in die citadel van het isolationisme, en bovendien verdween hij van tijd tot tijd geheel uit Chicago om in Washington op te treden als juridisch adviseur bij de nieuwe organisaties, die als een heksenkring rondom Franklin Delano Roosevelt uit de grond verrezen. Inmiddels was Adlai Stevenson te Chicago in het huwelijk getreden met de aantrekkelijke en literair begaafde Ellen Borden. Het was een verbintenis, die ruim twintig jaar lang erg gelukkig leek. In 1949 scheidden de Stevensons te Las Vegas; in alle stilte en zonder enig schandaal. Ellen verklaarde nadien, dat zij op een scheiding had aangedrongen, omdat zij niet tegen „het openbare leven" kon. In de oorlog was het al begonnen, toen Adlai een van de naaste medewerkers van de minister van marine, kolonel Knox, werd. Hij reisde veel, door de Stille Oceaan en later ook naar Europa, dat hij vroeger met zijn ouders al zo dikwijls had bezocht. Tegen het eind van de oorlog en kort daarna werd Stevenson nauw betrokken bij de oprichting van de Verenigde Naties. Hij woonde de conferenties in San Francisco en Londen bij en hij trok zozeer de aandacht van de toenmalige minister van buitenlandse zaken, James Byrnes, dat die zich persoonlijk inspande om hem in een of andere hoge functie te brengen.

Voor de diplomatie ontbrak het Stevenson aan voldoende eigen middelen en zo werd het de binnenlandse politiek. Het kwam Byrnes ter ore, dat de voorzitter van de Democratische partij in Chicago, kolonel Arvey, op zoek was naar een kandidaat voor het gouverneurschap van de staat Illinois. Vanaf dat ogenblik werd Adlai Ewing Stevenson een figuur van meer dan locaal belang. Er was nog maar één bezwaar. Een paar medewerkers van Arvey meenden, dat Stevenson in Oxford had gestudeerd en zo iemand kon geen schijn van kans hebben in een stad, waar burgemeester „Big Bill" Thompson zich telkens had laten herkiezen op de — overigens nimmer nagekomen — belofte, dat hij „koning George op zijn smoel" zou slaan. Stevenson, die in Washington was, stelde Arvey echter telegrafisch gerust: „Heb nooit in Oxford gestudeerd, zelfs niet in Eton."

In november 1948 versloeg Stevenson zijn tegenstander in de strijd om het gouverneurschap van Illinois, Dwight Green, met 572.000 stemmen. En dat, terwijl Truman in Illinois zijn rivaal Dewey slechts met 34.000 stemmen de baas bleef. Stevensons carrière als gouverneur van Illinois was zo glansrijk, dat hij zelfs tegen zijn zin in 1952 tot Democratisch kandidaat voor het presidentschap werd gekozen. Zo groot bleek zijn prestige in de partij, dat hij na zijn nederlaag niet werd behandeld als de zondebok, maar dat hij ook in feite de „titulaire leider" van de Democraten bleef en gisteren opnieuw de eer van de nominatie werd waardig gekeund.

Adlai Ewing Stevenson als verkiezingstroubadour.

TOM POES en de Kniphoed

2556

„Maar waar is dat vat gebleven?" drong Tom Poes aan. „U stond er presies onder, ik zag het recht naar beneden vallen — en nu is het ineens weg!"

„Hier is het!" zei de grijsaard. „In de hoed gevangen, zoals ik U uitlegde. Ge moet altijd goed luisteren als een ouder iemand iets vertelt. Daar kunt ge, gewis, van leren!"

Zo pratende stak hij zijn arm in het lange hoofddeksel en haalde er een klein, rond voorwerpje uit.

„Hier is het", voer hij voort. „Kijk, ge moogt het hebben, jongske Als een herinnering! Hihihi! Als een herinnering aan magister Hocus!"

Tom Poes keek ongelovig naar het kleine ronde doosje. Het was van staal en ook overigens leek het precies op de vaten, die er uit de Albatros gelost worden, alleen was het veel kleiner.

De grijsaard was rustig verder naar de loopplank gelopen, zonder op de verblufte gezichten van de omstanders te letten. Maar natuurlijk liet Tom Poes het daar niet bij. Hij liep haastig achter de vreemdeling aan en trok hem aan een mouw.

„Hoe hebt U dat vat zo vlug verkleind?" vroeg hij.

„Door de hoed!" riep de oude ongeduldig. „Door de kniphoed natuurlijk! Die verkleint alles. Met de hulp van Iah, Zazel en de Zuider wind, hihihi!"

„Hm!" zei Tom Poes achterdochtig. „Iah, Zazel en de Zuiderwind Zo, zo! Hoe zei U ook weer, dat Uw naam was?"

BRUILOFTSMARS

door

R.A. DICK

56)

„Mevrouw Willoughby!" Mams' gezicht betrok. „Stel je voor, zeg, ze heeft tegen je vader gezegd, dat ze je toch maar liever niet bij de bruidsmeisjs heeft. Dat is toch het toppunt! Rose-Ann, je moet maar niet naar haar luisteren."

„Ik geloof, dat ze gelijk heeft," zei Rose-Ann. „Het zou niet aardig zijn tegenover Jeannette."

„Ha!" zei mijnheer Prynme. „Zo mag ik het horen."

Wat gemeen eigenlijk van me, dacht Rose-Ann. Ik denk helemaal niet aan Jeannette. Ik denk alleen aan Peter. Als hij toch niet komt, laat het me koud of ik bruidsmeisje ben, ja of neen.

„Nou, ik vind het gewoon belachelijk," zei mevrouw Prynne. „Dan had je net zo goed thuis kunnen blijven. Als je enige broer trouwt, hoor jij bruidsmiesje te zijn. Wat zullen de mensen wel zeggen, als je er niet bij bent?"

„Ze zullen zeggen, dat Rose-Ann een schat is, die er niet over denkt, van Jeannette's bruiloft een show voor zichzelf te maken," zei mijnheer Prynne.

Rose-Ann sloeg haar armen om haar moeders hals. „U zou toch ook niet willen, dat ik Ken's bruiloft voor hem bedierf," zei ze.

„En nu gaan we eten!" riep paps. „Kijk eens, wat een heerlijkheden allemaal. Kippesla, citroenvla...."

„Ik zou niet kunnen eten," zei mevrouw Prynne. „Ik heb pas ontbeten. Op bed nog wel. Terwijl ik niet eens ziek ben! Ik kan niet zeggen, dat ik al erg aan mevrouw Willoughby en haar regiem gewend ben."

„En je zult er waarschijnlijk ook nooit aan wennen. Want je mag haar niet," constateerde haar man.

„O, nee, dat zeg ik niet, William."

„Nee, je zegt het niet.. Maar je steekt het toch niet onder stoelen of banken."

„Hè, hoe kun je dat nu zeggen? Ik neem toch in elk geval de beleefdheid in acht."

„Ja, je bent zelfs ijzingwekkend beleefd," zei mijnheer Prynne plagend.

„Het is nu eenmaal geen type vrouw, waar ik mee kon opschieten. Een vrouw die nooit in haar keuken komt en zich niet om haar huishouding bekommert, ligt me niet. Ik houd niet van praatjes, dat weten jullie.... en zeker niet van praatjes over mijn gastvrouw.... maar haar schoonzuster zegt ook al, dat ze zo ontzettend grillig is. Altijd nieuwe bevliegingen.... Dan schildert ze.... dan zingt ze.. Dan schildert ze.... dan dan schrijft ze gedichten...."

„Ze zit tenminste niet stil, als ik dat zo hoor," zei mijnheer Prynne. Zijn vrouw wierp hem een uiterst koele blik toe.

„Doe niet zo flauw, William, en laat ze nu eens even uitspreken. Zij is een onuitstaanbare, eigengereide vrouw. Maar mannen zien dat misschien niet. Of ze willen het niet zien."

„Nee, mams, ik geloof niet, dat mevrouw Willoughby zo onuitstaanbaar is," zei Rose-Ann. „Ze is misschien een beetje excentriek en anders dan de meeste vrouwen. Maar daar steekt toch niets kwaads in."

„Och! Al die malle kuren," zei mevrouw Prynne. „Nu wil ze jou opeens niet meer als bruidsmeisje. Ik heb nog nooit zo'n wispelturig mens gezien."

„Myra, je weet net zo goed als ik, dat mevrouw Willoughby niet op dat idee is gekomen, maar haar man," zei mijnheer Prynne.

„Als iemand er bepaald de schuld van moet hebben, is het zeker niet mevrouw Willoughby en ook niet haar man, maar mijnheer Hart, lijkt me," opperde Rose-Ann.

„Die akelige Hart!" zei mevrouw Prynme heftig. „Als ik het voor het zeggen had, zou Peter hem met zijn eigen vliegtuig ergens midden in de Sahara moeten neerzetten. En dan moest hij naar huis lopen!"

„Ik denk dat ik nog wel gelegenheid zal hebben een hartig woordje met die mijnheer Hart te spreken," zei paps. „Laat dat maar aan mnij over.

TWEE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Onzichtbaar voor de buitenwereld zat Rose-Ann op een kussen onder een van de ramen in mevrouw Willoughby's zitkamer, haar neus tegen de hor gedrukt.

Het gazon baadde in het licht van de middagzon; langs de paden, die aanweerskanten naar de erepoort leidden, stonden rijen vergulde stoeltjes, als goed gedresseerde paddenstoelen, die keurig op tijd uit de grond waren geschoten.

De gasten begonnen te arriveren en flarden van gesprekken drongen bij Rose-Ann binnen; het was alsof 'n bedrijvige verpleegster een eenzame patiënt de nieuwtjes van de dag kwam brengen.

„Wat en prachtig weer. Lilian boft ook altijd." — „Rozen en lelies, zeg. Zouden ze wel echt zijn, zo laat in de tijd?" — „Nee, dat niet. Maar " moet wel een erg knappe jongen zijn. En hij schijnt in de oorlog erg flink te zijn geweest." — „Ze is toch gekomen." — „Ze zeggen, dat ze met Hart onder één hoedje speelt. Dat dacht ik trouwens wel. Waarom zou ze anders duizenden mijlen lopen, als ze er niet beter op werd?"

„Weet je, wat ik denk? Dat ze gewoon gelift heeft en zich nu maar liever niet vertoont." „Wat zijn het eigenlijk voor lui, die Prynnes?"

Het klonk zo uit de hoogte en bijna minachtend, dat het niet veel scheelde, of Rose-Ann had het andere raam wijd open gerukt om eens even opheldering te geven omtrent haar familie.

Daar had je Ken met Judd, zijn bruidsjonker. Zij zagen er beiden knap uit, Ken bijzonder knap zelfs.

Een dame in het grijs kwam de treden van het terras af, met mevrouw Willoughby, die een saffierblauwe japon droeg en een boeket met orchidee en in de hand had. Uit hun gesprek bleek, dat de twee vrouwen zusters van elkaar waren.

WORDT VERVOLGD

Nieuwe heer van Amstelrust

(Van een medewerker in Nederland)

Amstelrust is weer bewoond. Deze mededeling zegt u weinig als u niet weet wie of wat Amstelrust is. U dient dan te weten, dat Amstelrust een statig oud-Hollands buiten is aan de Amstel bij Amsterdam, lidtweerwege Het Kalf. Het lag aan de wandelweg van Rembrandt, die menige schets van dit oude polder- en watergebied heeft nagelaten. Maar Amstelrust heeft hij niet gekend, want dat verrees, wel gelegen in een wijde bocht van de oude Amstel, juist rond 1700: een kapitaal pand, hecht doortimmerd, met windvanen op de vier schoorstenen en een sme lijzeren hek, dat kenners doet watertanden. Het heeft altijd een voorname woonstede verschaft aan Amsterdamse patriciërs, tot er, rond dertig jaren terug, een kink in de kabel kwam. In de jaren, dat de „oude families" hun mooie, maar niet al te comfortabele grachtenhuizen verruild voor knusse burgermansvilla's in het Gooi, kwam ook Amstelrust leeg te staan. Het deelde het lot van alle royale behuizingen en herbergde een arbeiderssportbond en andere instellingen, die er niet thuis hoorden, totdat het aan het begin van de tweede wereldoorlog voldoende onderkomen was, om minnaars van oud schoon in het geweer te brengen. De Duitse Ortskommandant heeft nog even vues op het huis gehad, dat hij blijkbaar in overeenstemming achtte met zijn wankele waardigheid maar hij schrok terug voor de herstelkosten. De enkele hectaren grote tuin verviel tot een prachtig bos, waar uilen en valken een veilig onderkomen vonden. Na de oorlog kwam Amstelrust in veiling, maar het vond geen koper. omdat de eigenaar niet onder de drie ton wilde gaan. Enkele makelaars kochten het toen onderhands en restaureerden het volledig in zijn oude waardigheid.

JAN ZEEGERS, een kwart eeuw geleden

Toen de schilders nog bezig waren, passeerde Jan Zeegers het oude huis en in het hart van onze befaamde oud-kampioen op de lange afstand, die reeds vele jaren het behalen van hardlooprecords heeft verruild voor een even succesvolle carrière als textielhandelaar, ontvlamde een oude liefde. Als jongen roeiend op de Amstel, droomde hij zich reeds vele malen „heer van Amstelrust". Een grote woonkamer met uitzicht op de Amstel, een botenhuis voor de deur en Amsterdam naast de deur, wat kan men zich nog meer wensen. Jan Zeegers bezocht de makelaars en vond voor zijn plannen geen enthousiast gehoor. De gemeente had zich reeds kandidaat gesteld voor Amstelrust, dat in de gedachten van de stadsbestuurders een nieuw Stadsherenlogement zou worden. Het zand van de grote opspuitingen in Zuid voor de nieuwe tuinstad Buitenveldert reikt al om de groene enclave van Amstelrust. Maar Jan Zeegers hield aan. Hij bezocht de burgemeester en alle andere lieden, die iets met de plannen van doen hadden en zijn activiteit heeft succes gehad. De gemeente aarzelde voor de koopprijs, de makelaars waren het wachten moe, Jan Zeegers deed een bod dat drie dagen geldig bleef en drie dagen later lag het koopcontract getekend op tafel.

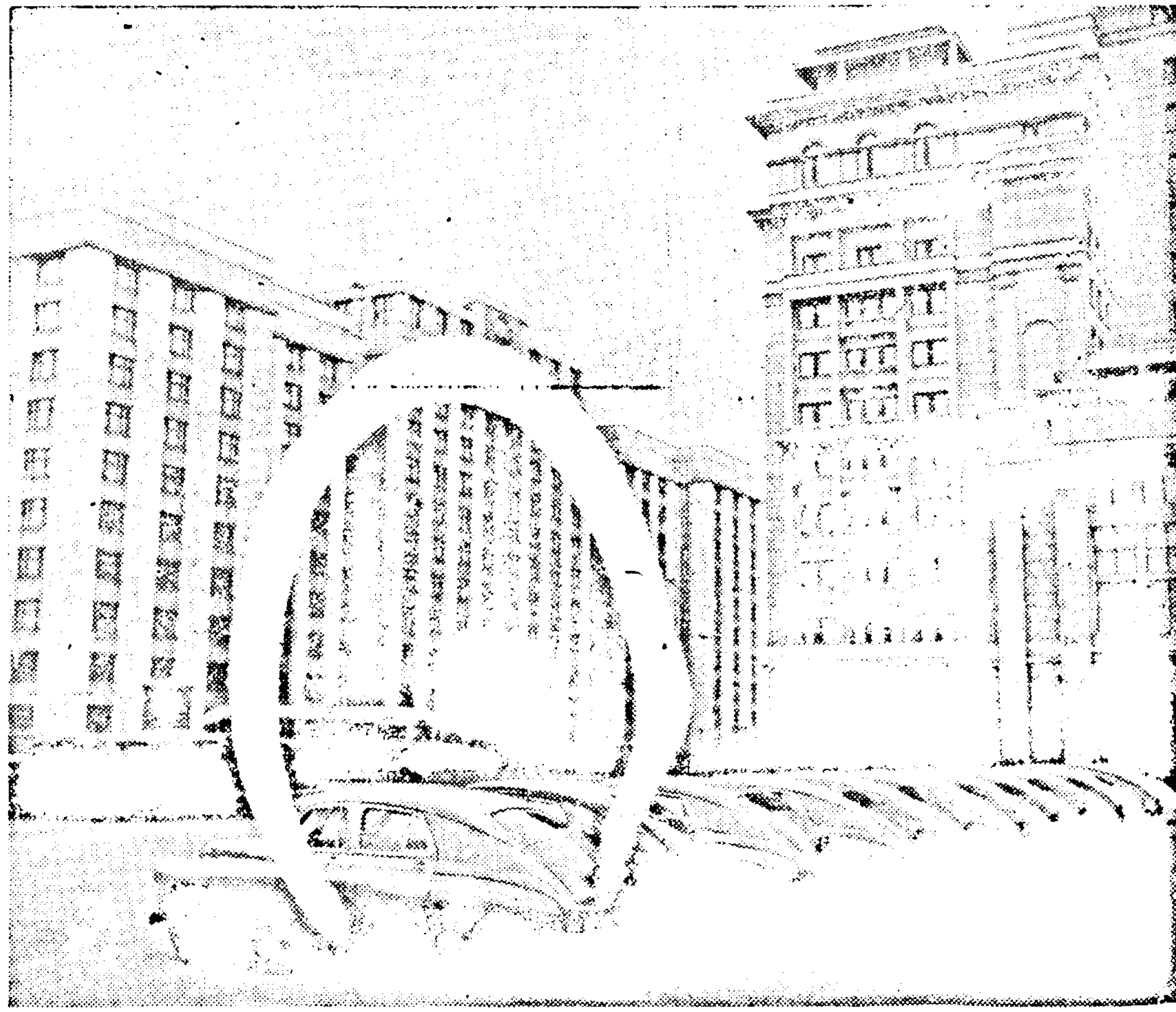
In september betrekt de nieuwe heer en eigenaar van Amstelrust zijn huis. Hij heeft nu een waardig onderdak voor zijn collectie schilderijen van de Haagse school en zijn porselein. Staande voor de hoge ramen aan de Amstelkant, kan hij de jonge roeiers zien strijden om de overwinning in de Head of the River. En in zijn bos geworden tuin kan hij zich op de Veluwe wanen, want de wildernis laat hij zoals hij is. „Er is park genoeg in Amsterdam", is zijn mening, „maar waar vind je bos?" Zijn vrouw maakt zich zorgen over de 168 m vitrage, die zij nodig heeft om het huis „aan kant" te brengen. Jan Zeegers voelt zich als in de dagen, dat hij de ene lange afstandsloop na de andere won. Maar de prijs van zijn laatste overwinning stelt naar zijn mening alles van vroeger in de schaduw. Iedereen is met de oplossing tevreden. De tientallen plannen voor bestemmingen, die varieerden van een onderdak voor logementbewoners tot een laboratorium voor de bloedtransfusiedienst, kunnen nu naar de prullemand. Amstelrust heeft weer een bewoner en zo hoort het ook. Misschien schrijft Jan Zeegers nog wel eens een vervolg op zijn bekend boek „Sport greep mij". Iets in de geest van „Rust aan de Amstel". Het wordt beslist eben boeiend.

Een stad in wording

MOSKOU, HET RODE HART VAN EEN WERELDRIJK

(Van een bijzondere correspondent)

In de vroege ochtend begeven zich de Moskovieten in scharen naar hun werk. Breed zijn de boulevards, die men na 1930 heeft aangelegd. De bochtige en smalle straatjes, die iets bekoorlijks hadden gegeven aan de uit haar krachten gegroeide stad, verdwenen. Nieuwe hoge bouwwerken verrezen toen reeds. Sommige oude paleisjes, die men wilde sparen, en woonflats die nog in goede staat waren, werden in hun geheel en deskundig verplaatst. Maar ongelukkigerwijze heeft men toen ook de raad gevolgd van een hervormer, die het geboomte een storende herinnering vond aan de natuur en een hinderpaal voor het verkeer. Niet slechts ruim zijn nu de avenues, ook kaal, al is men in de Gorki-straat en elders weer begonnen boompjes te planten, die nog tot wasdom moeten komen. Als verloren gaan de menigten op de trottoirs langs deze brede asfaltvlakken. Het autoverkeer, dat niet onaanzienlijk is, lijkt toch niet hevig. De mannen en vrouwen, die nu door de stad lopen, zien er geenszins fleurig en opgewekt uit. Grijze tinten overwegen in hun kleding zonder mode. De stoffen, waarvan zij is vervaardigd, laten nog immer veel te wensen over. En de snit van costuums en japonnen is meer boers dan steeds. Men zal de opmerking horen, dat er geregeld tienduizenden vreemdelingen in de hoofdstad vertoeven, afkomstig uit de provincie. Doch niet zij spoeden zich in de ochtend naar hun kantoren, winkels en werkplaatsen, niet zij verlaten in drommen de metro-stations. De petten, de donkere jasjes, de omslagdoeken zijn echt Moskovietisch. En wij hebben in Leningrad, maar vooral ook in Aziatisch Rusland, vrolijker menigten gezien.

Nieuwbouw in Moskou. Links regeringsgebouwen en rechts een groot hotel. Op de voorgrond een rij auto's van het merk „Zis".

Nivellering komt tot uiting in kleding der Moskovieten

Toch zou dit beeld eenzijdig zijn indien men het niet corrigeerde. Want de massa's die zich des middags in nog veel groter getal in de binnenstad bevinden om er te winkelen, zien er wat beter uit. En des zondags — wanneer de magazijnen ook zijn geopend — kan men zich soms in West-Europa wanen. Wat niet wegneemt, dat luxe schaars is en opmaak ongewoon. Er is een nivellering ontstaan die maakt dat niemand in lompen is gekleed, maar die verhindert dat — enige opvallende uitzonderingen daargelaten — modieuze tinten en mondaine vormen de aandacht trekken.

Maar misschien zijn wij onrechtvaardig ten aanzien van het verleden. Toen wij naar de Sovjet-Unie vertrokken zeide ons een oude dame: „Ik was er in 1912. Ik heb er mannen en vrouwen gezien, die ik niet meer voor mensen hield, in onooglijke vodden en met krantenpapier rond de voeten." En de Russen die zich dat herinneren weten, dat de industrialisatie aanzienlijke verbeteringen heeft gebracht.

Men wordt het gewaar, indien men de reusachtige warenhuizen bezoekt. Niets — afgezien van dure kunstvoorwerpen — is fraai afgewerkt of eerste klas van kwaliteit. Maar er is van allerlei. Op het Rode Plein komt het staatsmagazijn, de G.U.M., uit, een diep complex van overdekte passages met galerijen in verscheiden etages. De levensmiddelenafdeling is keurig zindelijk, en ten dele zelfs met spiegels en medaljons op de muren verfraaid. Aan netheid ontbreekt het trouwens ook niet op de straten. Zij worden elke nacht overvloedig besproeid, vrouwen vegen de trottoirs met ouderwetse platte bezems van twijgen. Er staan tal van ijzeren vergaarpotten op de trottoirs, en men is huiverig een eindje sigaret weg te werpen. De winkels worden niet minder gekuist. Doch weelderige uitstallingen moet men niet verwachten.

Op de prijzen vallen niet mee. De officiële koers van de roebel is op 95 gesteld, maar dat is financiële fantasie. Men komt dichter bij de koopwaarde als men hem schat op 25 cent. De lonen en salarissen der overgrote meerderheid liggen dan tussen 150 en 350 gulden. Berekent men deze koers, dan kost een ons goede worst ƒ 1.40: een ons beste ham zelfs ƒ 2. Een homp vlees met been (men vindt zelden uitgesneden lappen) is wat goedkoper: per kilo van vier tot vijf gulden; een krentenbol 25 cent; een blikje zalm ƒ 1.50; een hoorntje roomijs ƒ 0.50; een wittebroodje van een pond ƒ 0. , een ons biscuit ƒ 0.35; een kilo koffie ƒ 10.75; een ons thee ƒ 1.90; een fles met 400 gram slaolie ƒ 2. Maar surrogaat-koffie is goedkoper: 65 cent per pond; een flink televisie-toestel heeft men voor 600 gulden, en radio's kosten van 50 tot 125 gulden; grammofoonplaten zijn veel goedkoper, boeken ook. Katoenen zomerstoffen van vijf tot zeven gulden per meter; maat wollen stof voor een herenkostuum 40 gulden.

Woningnood

Men moet aannemen, dat de Russen een belangrijk deel van hun inkomen aan voedsel besteden. Zij hebben de traditie stevig te eten. „Een erfenis der Bojaren", zo werd ons lachend gezegd. Aan huur geven zij weinig uit. De overheid bouwt huizen „à fonds perdu". Met de huur behoeven alleen het onderhoud, de reparaties, de centrale verwarming (die algemeen voorkomt, ook in de oude en uitgewoonde huizen) elektriciteit enz. te worden betaald. Maar de ruimte is gering. Zeer talrijk zijn de appartementen met een en twee kamers, al bouwt men nu ook wel eens wat ruimer. Vaak heeft ieder een kleine keuken, maar in vele blokken kent men gemeenschappelijke kookruimten. Bijna in elk woonvertrek staat een bed. De woningnood is zo groot dat oude flatwoningen met goor geworden gevels nog dicht bevolkt zijn; dat er noodbarakken zijn opgetrokken midden tussen de nieuwe blokken; en dat houten huisjes uit de tsarentijd, hoewel verzakt, nog in de buitenwijken staan langs de nieuwe brede boulevards. Het zou onrechtvaardig zijn, niet te vermelden dat honderden blokken van acht verdiepingen getuigen van activiteit der bouwnijverheid. Maar er is een enorme achterstand ontstaan, bij het wegbreken van oude wijken, tijdens de oorlog en door het toenemen van de bevolking met enige miljoenen door de vestiging van grote industrieën. Naar schatting telt een stad, die op vier miljoen berekend zou kunnen zijn, zeven of acht miljoen zielen, de omliggende gemeenten meegerekend.

Paleizen

Sommige wolkenkrabbers, waarvan het middenstuk tot dertig verdiepingen telt, zijn echter kostbaar versierd, met baldakijnen, spitsen en naalden, die herinneren aan oude Russische stijlen en derhalve populair zijn. Wij vonden die ornamenten overbodig en niet mooi. Dan zijn de oude paleisjes der vorsten — nu musea, vergaderzalen, schouwburgjes enz. — die in goede staat zijn gebleven, aantrekkelijker. Zij zijn overwegend neo-klassiek, met fijne decoraties. Er is in Rusland veel ook in 't Kremlin. Zij verstonden hun vak wel. In het Kreml, waarvan de torens en kerken e en authentiek Russisch zijn als de ikonen, de muurschilderingen, de museumstukken (statiekleding, gebouwd door Italiaanse architecten, tronen, karossen, sieraden) getuigen de paleizen van de invloed der Italianen die in dienst stonden der tsaren.

Wonderlijk is overigens de aantrekkingskracht, welke het Kreml heeft behouden. Elke dag wordt de eeuwenoude vestingstad druk bezocht. Met bewondering wordt alles bezien en door gidsen aangeprezen, wat dateert uit de tijd der tsaren. Nu zetelen in de gebouwen de hoogste communistische leiders. Maar zij zetten een traditie voort; zij verheerlijken Rusland, al heet dat nu de Sovjet-Unie. Het patriotisme is sterker dan ooit. En zelfs degenen, die het mausoleum van Lenin en Stalin bezoeken, dat aan de voet ligt van de gekartelde, bruinrode muur van het Kreml, vereren aldus nationale helden. De reputatie van Stalin moge betwist zijn, hij wordt toch nog op één lijn gesteld met Iwan de Verschrikkelijke — die de sprookjesachtige kerk van de Heilige Basilius, met de geribde en gekleurde koepels, liet bouwen na zijn overwinning op de Tartaren — met Peter de Grote en met Lenin. Elke dag staan duizenden mensen in de voortschuifelende rijen van bezoekers van het mausoleum.

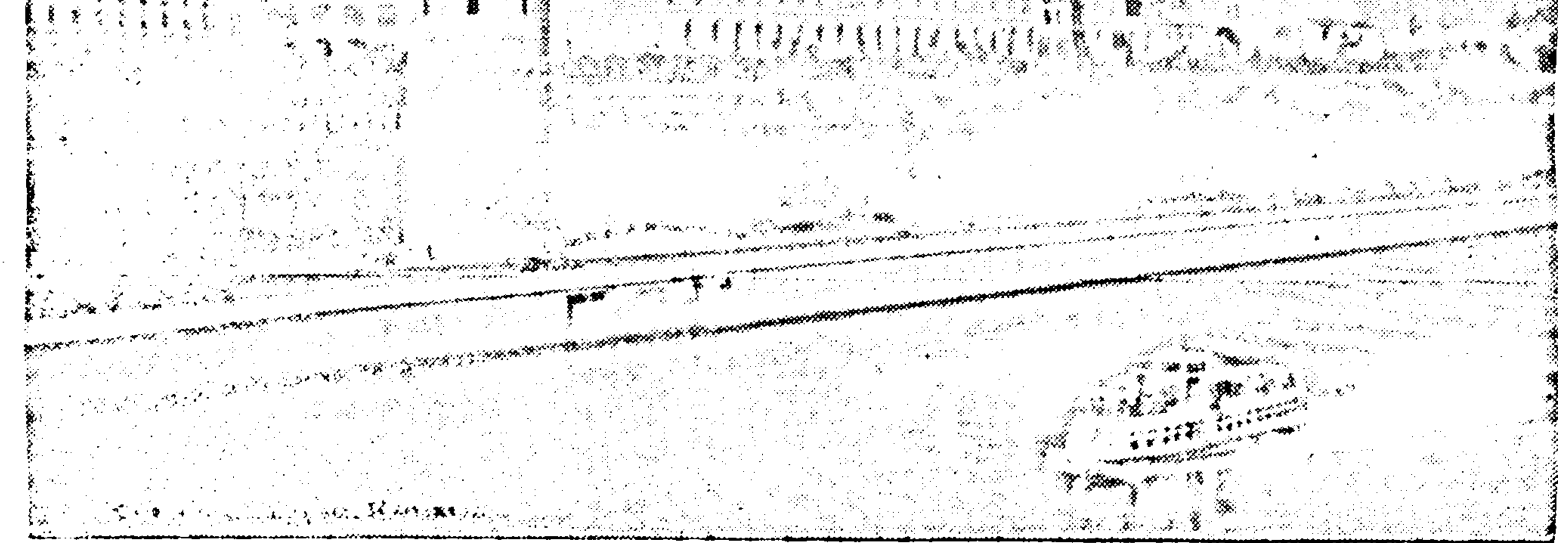
Monumenten

De bezoekers uit de provincie willen echter ook drie moderne monumenten zien. Het eerste is de pralende metro. Nergens ter wereld vindt men onder de grond zulke paleizen: wanden en pilaren van marmer; barokke medaljons; schitterende kronen; bronzen beelden, muurschilderingen; en elk station in een andere stijl, ontleend aan die van een deel der Sovjet-Unie. Een gril van het regiem, maar wel indrukwekkend, al zijn slechts enkele van de stations evenwichtig schoon. Miljoenen mensen komen en gaan per dag met de brede roltrappen de metro in en uit, en zij verlustigen zich in de aanblik van zoveel sier.

De permanente landbouw-tentoonstelling is een andere aantrekkelijkheid. Zij heeft mooie tuinen, parken, fonteinen met vergulde beelden en een aantal blijvende paviljoens, ook weer in de stijl van Rusland de Oekraine, Oesbekistan, Siberië enz. Veel zuilen en koepels en beschilderde gevels. In de gebouwen worden de topprestaties ten toon gesteld van de landbouw, de tuinbouw, de ooftteelt, de veeteelt (er zijn een aantal modelstallen) het fokken van pelsdieren enz. Men ziet er boeren met hun families in velerlei klederdrachten. Gidsen leiden hen rond, deskundigen lichten hen in.

En ten derde: het cultuurpark langs de Moskwa, dat natuurlijk vooral des zomers in gebruik is. Niet slechts tuinen vindt men er, ook openlucht-theaters, het vermaak van een lunapark, paviljoenen voor schakers, witte schermen voor bioscoop-voorstellingen in de open lucht. Des winters kan men er alleen op enkele banen schaatsenrijden. Een springbaan voor skiërs treft men aan op de Leninheuvels bij de nieuwe enorme universiteit.

Een wonderlijke stad in wording. Niet mooi, wel boeiend. Sinds 1918 weer hoofdstad — in de plaats van het veel Europeser gebouwde Leningrad — zoekt het nog zijn eigen vorm. Het verleden is als gestold, de toekomst nog ongewis. Het rode hart van een wereldrijk..

TYPHOON over Okinawa

Tokio. — Een typhoon, die windsnelheden heeft van 224 kilometer per uur, raast op het ogenblik over de Pacific en heeft grote schade aangericht op Okinawa. De typhoon, die de naam Emma heeft, richtte vooral schade aan in het hoofdkwartier van de Amerikaanse strijdkrachten op het eiland. De verbindingen zijn verbroken.

Het schijnt dat dertig dat dertig waakhonden van het leger uit hun kennels gebroken zijn en zich aan een ware "plundering" van het eiland schuldig maken. De bevolking heeft opdracht gekregen binnenshuis te blijven tot de honden weer opgevangen zijn of doodgeschoten.

Sao Paulo. — Te Sao Paulo in Brazilië is een "centrum voor onderzoek met betrekking tot vliegende schotels" geopend met het doel over deze geheimzinnige voorwerpen een uitgebreide documentatie aan te leggen.

„Wij laten de moleculen werken"

Een bezoek aan de fabrieken van Philips-Roxane te Weesp

Een chemisch bedrijf is geen ontoegankelijk gebied

Een chemisch bedrijf lijkt een ontoegankelijk gebied voor degene, die schrijven wil over de mens in zijn werk en die in woorden wil dramatiseren de gang van zaken bij de vervaardiging van bepaalde produkten. Men wordt geconfronteerd met royale fabriekshallen waarin een zeer statische apparatuur is opgesteld. Men vindt er niet veel mensen. Zo troffen wij het althans in verschillende fabricage-afdelingen van Philips-Roxane in Weesp. 'Wij laten de moleculen voor ons werken,' zo vertelde dr. J. Hoekstra, die tezamen met dr. H. J. Reerink, de leiding over het bedrijf heeft. Bij Philips-Roxane werken dus de moleculen. En moleculen kan men niet interviewen. Men kan ze — althans in de meeste gevallen — zelfs niet gadeslaan. Ze doen hun werk in de zeer besloten ruimten van ketels in tal van grootten. Soms onder hoge, dan weer onder lage temperatuur. Nu eens onder hoge druk, dan weer onder lage spanning. Hier in vloeistoffen, daar in gassen......

Gezond houden

Als men weet dat Philips-Roxane zich bezighoudt met de vervaardiging van produkten die er toe dienen mensen, dieren en planten gezond te houden en gezond te maken, dus zo met alles „wat leeft en groeit", dan is dat zo'n ruim terrein, dat in kort bestek alleen maar vagelijk de grenzen van dit gebied zouden zijn aan te geven. Wie dus enige indruk wil krijgen zal zich moeten verdiepen in vergenen.

Broeden en oogsten

„Net als in de agrarische sector maakt het produkt zichzelf Boer en scheikundige, hoever hun functies ogenschijnlijk uiteenliggen, hebben veel gemeen", aldus dr. Hoekstra, „zij bereiden voor, behoeden het broeden en groeien, en oogsten ten slotte. De chemische industrie is in zekere zin „synthetische landbouw". Het laboratorium van de landbouw echter ligt in miljoenen jaren van evolutie en mutatie verspreid; de agrariër vindt, ontdekt en plukt maar steeds nieuwe feiten uit de opgetaste laboratoriumverslagen van moeder natuur. De chemicus maakt zijn eigen mutaties en kruisbestuivingen, astronomisch snel in vergelijking met de natuur, maar ook in vergelijking daarmee nog oneindig grof."

Het heiligdom van de chemische industrie waaruit haar „innerlijk leven" voortkomt is het laboratorium. Het werk hier is gericht op het vinden van nieuwe produkten, op het industrieel voortbrengen van nieuwe produkten en tenslotte op het vinden van meer en betere wijzen van toepassing van die produkten. De chemicus heeft in de Nederlandse taal een typische naam: scheikundige. Een naam die wat vreemd lijkt als men weet dat de chemicus tracht te synthetiseren, samen te voegen. Maar bij dat proberen behoort ook het toetsen van wat hij nu eigenlijk tot stand brengt: bij iedere stap moet de kunst van het scheiden worden toegepast. In de praktijk is het gelukken van dit scheiden meer maatgevend voor zijn succes dan het resultaat van enkele synthese.

Wit poeder

Is een chemisch laboratorium voor de leek een probleem, de vakgenoot kan evenmin zien of raden wat er gaande is. Het woord „spectaculair" is hier vreemd. Het grootste succes der laboranten is doorgaans een theelepel wit poeder in een klein flesje dat een nummer draagt. En heeft men dan zo'n nieuw produkt gevonden, dan stapelen zich weer andere problemen op. Wat in het klein lukt, biedt bij fabricage op grote schaal soms enorme moeilijkheden."

Vreemde kijk

Wie al deze dingen te horen heeft gekregen, kijkt minder vreemd op tijdens zijn ontdekkingstocht in dit bedrijf. 'Moleculen verrichten hier het werk...' en hij kan zich indenken, dat in Weesp de laboratoriumstaf meer dan de helft van het personeelstotaal bedraagt. En dat men dat getal van 500 niet kan rangschikken in de orde van de getallen die gelden in verhoudingen tussen personeelssterkte en bedrijfsomvang bij andere industrieën.

Onze tocht voert ons ver van de beslotenheid van het Brabantse land naar de weidse einders van het Hollandse polderland. Daar, als een zilveren lint langs de hals van een bevallige jongedame, ligt de vredige rivier die men in een weerbarstig verleden de wrede naam Vecht gaf. Langs die Vecht zullen we dwalen, om onze reis te eindigen bij Weesp, waar tussen Vecht en Merwedekanaal Philips plotseling een ander gezicht krijgt.

Een ander gezicht? Jawel.... Weg zijn hier de trekken die ons zo tekenend lijken. Hier, tussen welige weilen, geen fabrieken voor lichtbronnen die de nacht van de aarde kunnen verdrijven. Hier geen ateliers waar men apparatuur vervaardigt die de menselijke stem in staat stelt de aarde te omspannen. Tussen de activiteiten van Philips in Weesp, waar de N. V Philips Roxane Pharmaceutisch Chemische Industrie „Duphar" over een centraal laboratorium en een aantal fabricageruimten beschikt, en het werk van Philips in de sektor van de elektronentechniek bestaat en hemelsbreed verschil. Hemelsbreed? We zouden het eigenlijk zó kunnen stellen: waar de „elektronische Philips" zich bemoeit met de wereld van het grote, het weidse, houdt de „farmaceutisch chemische Philips" zich bezig met de wereld van het kleine.

Twee werelden dus, maar werelden die nauw met elkaar verbonden zijn. De geboorte van Philips Roxane kon een feit worden dank zij onderzoekingen in Eindhoven. Bij proeven met ultraviolette stralen was men erin geslaagd is een bepaalde stof vitamine D te doen vormen. Deze proeven waren belangrijk voor het ontwerpen van ultraviolette stralingsbronnen. Ze wezen echter tevens de weg tot de synthetische bereiding van vitamine D. Thans is het zo dat Philips Roxane met tal van preparaten een belangrijke bijdrage kan leveren tot het gezond houden en gezond maken van mens, dier en plant. De werkzaamheid van Philips op farmaceutisch-chemisch terrein ontwikkelde zich ogenschijnlijk uit een toevalligheid: proeven met ultraviolette stralingsbronnen. Er zijn echter toevalligheden die later blijken wonderlijke vanzelfsprekendheden te zijn. Er is samenhang tussen de dingen: werkt Philips Roxane eraan mee dat de mens in een zo goed mogelijke conditie blijft, de „elektronische Philips" stelt die mens in staat verschillende van zijn vermogens een optimale reikwijdte te geven: via radio en televisie voor oor en oog afstanden overbruggen....

Maar waarom zouden wij voor u filosoferen! Leg uw rug tegen het ... dat de voet van de brug over ... Merwedekekanaal bij Weesp draagt, laat uw ogen dwalen langs het ... blauwe vlak dat zomerhemel ... langs de ruggen van zwartbont vee ... malsgroene weiden. Laat ze contrasten trekken langs de molens aan de Vecht, die vlak na Muiden het ... derslot als eeuwenoude buur begroet. Vlaag na vlaag van geuren uit droog hooi komt uw neus prikkelen... ge laat dat alles begaan al mijmerend over de contrasten die Weesp en Eindhoven vormen: in de Lichtstad zijn mensen en machines die in harmonisch samenspel produkten fabriceren. In de Vechtstad bij Philips is de mens vaak niet meer dan toeschouwer, de machine een bijkomstigheid: daar verrichten legers van miljarden moleculen prestaties die straks tot gelding komen bij het herstellen of inhandhaven van het welzijn van mens, plant en dier....

„Birds and fish of the Netherlands Antilles"

Willemstad. — Het toeristenverkeer is een bedrijfstak, die zich speciaal na de laatste wereldoorog reusachtig ontplooid heeft. Een belangrijke bijdrage heeft het ontwikkelde vliegverkeer geleverd, waardoor het mogelijk is relatief verafgelegen landen in korte uren te bezoeken. Door het massale verkeer is het mogelijk geworden publiciteit van een land uit verschillende gezichtshoeken ter hand te nemen en behoeft men zich dus niet te beperken tot het uitgeven van alleen folders met algemene informaties.

Het boekwerkje onder bovenstaande titel heeft ten doel nl. natuurliefhebbers aan te trekken, speciaal de "birdwatchers" en zwemmers, die onderwater kijk- of jaagsport beoefenen.

Het 20 pagina's tellend boekje is uitgegeven voor rekening van het Centraal of het Nederlands West Indisch Toeristen Comité, terwijl de verzorging geschiedde door de Caribou Press in Bronxville, N. Y.

De tekst werd geschreven door de heer Henry H. Collins Jr. auteur van verschillende boeken over de natuur, die alle zes eilanden van de Nederlandse Antillen in 1955 heeft bezocht.

Naast een aantal zwart/wit tekeningen, bevat het boekje zeven volle pagina's met prachtig gekleurde afbeeldingen van op en rondom onze eilanden voorkomende vogels en vissen. Een hoofdstuk beschrijft de beste ... gronden. In totaal worden ruim ... vogelsoorten en 56 vissoorten genoemd en wel speciaal de soorten die in Noord-Amerika niet geregeld aangetroffen worden.

Gewaardeerde medewerking voor de samenstelling van dit boekje werd verkregen van ons Mariën Biologisch Instituut.

De boekjes zijn bij de locale boekhandels of bij het toeristen bureau verkrijgbaar gesteld.

Canberra. — De Australische regering is vastbesloten het overwegend Britse karakter van de Australische bevolking te handhaven, aldus heeft de Australische minister van immigratie, Harold Holt, in de Senaat te Canberra verklaard. De regering zal zoveel mogelijk Britse immigranten het land toelaten, zo zei de minister.

Parijs. — Jules Moch, de Franse permanente afgevaardigde in de ontwapeningscommissie van de Verenigde Naties, is met zijn vrouw voor een particulier bezoek naar de Sovjet-Unie vertrokken.

ERIC DE NOORMAN: HET TEKEN DER JOMS

42—31. „Een schandaal! Dat moet die duivel zijn!" schreeuwt Wulfstan buiten zichzelf van woede. „Zend Uw krijgers uit en laat hem grijpen! De man moet hier vlakbij zijn!"

Een doordingende blik van Eric doet hem een ogenblik zwijgen en de Noorman zegt koel: „Hier op de burcht deel ik bevelen uit Heer Wulfstan! Wij zullen eerst eens zien, wat die boodschap ons te zeggen heeft!"

Met nauwelijks bedwongen drift haalt Wulfstan de schouders op, terwijl Eric de pijl uit het hout trekt en het stuk bekenbast ontrolt. De andere dringen nieuwsgierig om hem heen. Slechts Axe wacht, met een brede glimlach op zijn gezicht rustig af. „Wat staat er?" vraagt Winonah ongeduldig.

Hardop leest de Noorman: „Geef mij een vrijgeleide en ik zeg U wie de moordenaar is. Laat een pijl Uw antwoord zijn!"

Eric, fronst de wenkbrauwen, terwijl hij met de anderen naar het venster loop.

„Dat is stout gesproken", merkt hij op, doch Wulfstan val driftig tegen hem uit: „Een grove onbeschaamheid! Dat is het! Ik begrijp niet, dat ge die kerel niet gevangen laat nemen!"

Doch op dat ogenblik roept Erwin, die reeds uit het venster hangt. „Daar, aan de overkant van de slotgracht tussen de struiken! Ik heb hem gezien! Ge zult hem toch ontvangen, Fadir?"

Eric knikt. „Wij moeten in ieder geval horen, wat hij te zeggen heeft", besluit hij. De jonge Prins heeft reeds pijl en boog gegrepen.

„Mag ik schieten, Fadir?" vraagt hij opgewonden.

„Maar dat is ongehoord!" schreeuwt Wulfstan, terwijl hij zich tussen Eric en zijn zoon tracht te dringen.

Doch Erwin heeft de pees reeds losgelaten en zoevend flitst de pijl weg. „Ge zult hem toch gevangen nemen, zodra die kerel zich binnen de muren van de burcht durft te vertonen!" briest Wulfstan. „Hoe haalt ge het in Uw hoofd, een vrijgeleide te geven aan de man, die mijn kameraden laaghartig vermoord heeft! Begrijpt ge niet, dat ge het gastrecht met de voeten treedt!"

Eric's stem heeft een staalharde klank als hij de Deen toebijt: Wat dat gastrecht betreft, Heer Wulfstan, er blijven nog steeds verschillende zaken onopgehelderd. En voorts zal ik een vrijgeleide geven aan wie mij goeddunkt! Op mij rust de plicht deze misdaden tot klaarheid te brengen! Wij moeten weten, wie de moordenaar is!

De Noorman wordt in de rede gevallen door een donkere stem die bij de ingang van de zaal uitdagend roept: „Ik heb de moordenaar!"

Onderwijsverenigingen werken samen

Samenstelling LEERBOEK over belang van olie-industrie

Voor Aruba in het bijzonder

Oranjestad. — Sinds enige tijd wordt eendrachtig samengewerkt door de Arubaanse Onderwijsbond en de R.K. St. Thomas bond aan de verwezenlijking van een project dat voorziet in het samenstellen van een leerboek voor de hoogste klasse van de lagere school, waarin een uiteenzetting wordt gegeven over het belang van de olieindustrie voor de wereld in het algemeen en voor Aruba in het bijzonder.

Het initiatief ging uit van de vereniging voor openbaar onderwijs, de A.O.B., maar vond direct weerklank bij de R.K. onderwijsvereniging en nu ook bij de leerkrachten van het protestants christelijk onderwijs.

De opzet van het boek is tweeërlei. Het zal worden gebruikt als "belangstellingscentrum" in de zesde klassen en daarna, bij het verlaten van de lagere school, worden meegegeven naar huis, waarmee beoogt wordt dat het ook bij ouderen belangstelling zal wekken voor dit belangrijk onderwerp.

Met "belangstellingscentrum" wordt bedoeld, dat de leerstof niet bij een bepaald schoolvak kan worden ondergebracht. De stof zal veelzijdig zijn en leerkrachten en leerlingen gelegenheid geven tot uitvoerige besprekingen en gedachtenwisselingen, terwijl ook de zelfwerkzaamheid van de leerlingen zoveel mogelijk zal worden bevorderd.

Zowel van de zijde van de oliebedrijven, als van het Bestuurscollege wordt de grootste mogelijke belangstelling en medewerking ondervonden en mede door het feit, dat alle onderwijsinrichtingen meewerken en men dus de beschikking heeft over vele deskundigen (prachtige tekeningen werden bijvoorbeeld geleverd door een der Zusters van Huize Bethanië), vordert het werk boven verwachting snel.

Gehoopt wordt dat het boek reeds in het cursusjaar dat volgend jaar september begint, in gebruik kan worden genomen.

Teneinde een zo groot mogelijke coördinatie te krijgen, is er een Hoofdredactie gevormd, waarin zitting namen vertegenwoordigers van het Katholiek, Protestant en Openbaar onderwijs. Hierin namen onder anderen zitting de Moeder Vicaria en Frère Directeur. In de werkgroep hebben zitting de heren Bongers, Cohen en van Broekhoven, in de Redactiecommissie de heren Sanders, Dupuy en Hoes.

Initiatiefnemers waren de leden van de Paedogoische commissie van de Arubaanse Onderwijs Bond, de heren de Hoop (die thans in Nederland vertoeft) Hoekstra, Dupuy, Cohen en van Broekhoven.

Naast het destijds door de Fraters op Curaçao uitggeven aardrijkskunde boek "Nos Tera", dat ook op de Openbare scholen druk en dankbaar gebruikt wordt, zal deze nieuwe uitgave een waardevolle aanvulling betekenen van de eigen schoolboeken methoden, welke getuigen van een verfrissend verlangen naar steeds groter aanpassing van de, uit der aard, Nederlandse leerstof aan de behoeften van Antilliaanse Leerlingen.

Spes Patriae voorziet in bestuursvacatures

Oranjestad. — Zondagmorgen is tijdens een algemene ledenvergadering van de Vereniging Spes Patriae voorzien in een tweetal vacatures, ontstaan door het bedanken van voorzitter M. A. Abrahams en secretaris E. de Freitas. De heer Abrahams repatrieert binnenkort naar Suriname en de heer de Freitas gaat in Nederland studeren.

Tot voorzitter werd ondervoorzitter S. Niekoop gekozen, terwijl als nieuwe bestuursleden werden aangewezen de heren A. Potmis en Davis.

Het bestuur ziet er, na aanvulling, nu zo uit:

Voorzitter S. Niekoop, ondervoorzitter de heer Potmis, Secretaresse Mejuffrouw Tjien Kam Yet, Penningmeester de heer Haverton, Commissarissen, Mejuffrouw C. Oosthuizen en de heren Davis en Meijers.

Wij wensen het nieuwe bestuur van de Surinaamse jeugdvereniging een vruchtbare bestuursperiode toe.

Wij lazen in Esso-nieuws...

Oranjestad. — Esso News van 8 september geeft een uitvoerig overzicht van de voornaamste wijzigingen in de nieuwe arbeidsovereenkomst.. Ook de voorwaarden van het Lago Spaarfonds zijn gewijzigd, waardoor het, met behoud van het karakter van het fonds, de spaarzin te bevorderen, wat gemakkelijker wordt voor de spaarders om leningen bij het fonds te sluiten, tegen hun tegoeden. Een voorname wijziging is, dat voortaan nimmer meer dan 10% van het salaris wordt ingehouden tot terugbetaling van leningen. Tot dusver was het mogelijk, dat indien twee leningen moesten worden afbetaald er 22,5% van het salaris werd ingehouden.. Drie veteranen verlaten de dienst van Lago, het zijn heer J. P. Hengeveld (20 dienstjaren), de heer Ignocentio Croes (27 dienstjaren) en Wenceslao Kelly (22 dienstjaren).. Na het vertrek van de heer G. E. Ohmer naar Havana, is de heer G. B. Francis „Marketing Representative" geworden. Ook voor de heer John J. Halfaker betekende dat een promotie. Hij werd assistent op deze afdeling.

...Lago staat nog steeds op de tweede plaats bij de internationale veiligheidscompetitie waaraan door vrijwel alle grote oliebedrijven wordt deelgenomen.... Er is een overeenkomst gesloten tussen de Landsradiodienst en de American Telephone en Telegraph, waardoor het mogelijk wordt dat Arubaanse aangeslotenen vanuit de Verenigde Staten worden opgebeld op "collect" basis. Dit betekent, dat de "ontvanger" van het telefoongesprek de kosten ervan betaalt. Voor studenten die platzak raken een uitkomst.... Karl Hoglund, kapitein bij de Lago politie, gaat na 31 dienstjaren met pensioen. De heer Hoglund, begon zijn carriere bij Lago als truck chauffeur.... Over de maand juni werd aan inzenders van ideeën een bedrag van f. 2420.— uitgekeerd. De hoogste beloning ging naar J. Woods van de Commissaries, die f 600 voor een "brainwave" kreeg.....

Scholenbouw

Oranjestad. Op een aanvullende begroting 1956 wordt een crediet voorgesteld van f .11.150.- tot het opknappen van het gebouw van de voormalige openbare Prins Bernhardschool te Sint Nicolaas.

Na restauratie zal het gebouw worden overgedragen aan de vereniging voor protestants Christelijk Onderwijs

Op de begroting treffen wij verder een post, groot f. 550.000.- voor bouw en inrichting van een drietal lokalen voor een nieuwe openbare school te Brazil. Meer dan honderd kinderen van Brazil blijken de openbare scholen te Sint Nicolaas te bezoeken.

Deze scholen zijn echter bezet en een oplossing voor de hiermee samenhangende problemen wordt gezocht in het bouwen van een openbare school te Brazil.

Het BC stelt verder kredieten voor ten bedrage van f. 468.- en f. 292.53.- voor terugbetaling van door de schoolbesturen voorgeschoten bedragen voor de bouw van een trap bij de Christus Koning school en een dubbel draaihek bij de Maria Regineschool.

Verhoogde subsidie voor Wit-Gele-Kruis

Oranjestad. — Door het Bestuurscollege is aan de Raad voorgesteld de subsidie aan het Wit-Gele kruis voor eenmaal met f 2.340.— te verhogen (tot f. 12.340.—) De stichting had n.l. over 1955 een tekort tot dat bedrag en is niet in staat dit zelf te dragen. Het BC acht verhoging, gezien het vele nuttige werk van de stichting, wel op zijn plaats.

Studiebevordering

Oranjestad. — Een studietoelage wordt verstrekt aan een jongeman die op Aruba wordt opgeleid tot apothekers assistent (f. 480.—). Het BC stelt voor de post voor studieopdrachten te verhogen met f. 10.000.— tot f. 20.000.— in verband met na het gereed komen van de hoofdbegroting verleende nieuwe studieopdrachten.

Dienstkleding voor marktpersoneel

Oranjestad. — Het verschaffen van eenvoudige dienstkleding aan personeel van de openbare markten, vergt een uitgave van f. 350.— Aan het betrokken personeel kan hiervoor per persoon, per jaar, worden verstrekt twee paar schoenen en vier stel werkkleding..

Gevaarlijke stortplaats

OrOanjestad. — Nabij de stortplaats van vuil te Boca Mahos is een scheur in de koraallaag ontstaan, welke er op wijst dat de bodem in werking is. Dit levert voor de trucks een gevaar op. Het eBstuurscollege is daarom van plan de overhangende rots met dynamiet te laten springen.

Airconditioning

Oranjestad. — Op de aanvullende begroting 1956 wordt voorgesteld f 6700 uit te trekken voor airconditioning van de afdeling registratuur en expeditie van het Bestuurskantoor.

Wachtershuisje aangekocht

Oranjestad. — De vergoeding welke het eiland moest betalen voor de palmen op de huurgronden te Palm Beach, omvatte tevens betaling voor de overname van een wachterswoning op deze gronden. Het hiertoe benodigde crediet (f. 3000.—) wordt op de aanvullende begroting aangevraagd.

Woningen op Balashi krijgen onderhoudsbeurt

Oranjestad. — Op de aanvullende begroting wordt een bedrag van f. 13.500.— aangevraagd voor een extra onderhoudsbeurt van de woningen van de watervoorzieningsdienst op Balashi.

Subsidie voor bestrijding alcoholisme

Oranjestad.— Het BC stelt de raad voor aan de Stichting Bestrijding Alcoholmisbruik, een subsidie toe te staan ten bedrage van f 4 500.— ter gedeeltelijke dekking van de exploitatiekosten van een filmauto, welke door de Lago zal worden geschonken.

Vergoeding voor gevaarlijk werk

Oranjestad. — Ten onrechte werd door arbeiders, die sinds 1 november 1953 zeer gevaarlijk werk verrichten bij het meren en ontmeren van schepen te Druif geen vergoeding ontvangen. Het BC stelt voor dit verzuim IK BEN MIJN....
goed te maken en vraagt hiertoe een crediet aan van f. 2.900.—.

De voorlichtingspost

Oranjestad. - Op de pas verschenen vierde aanvullende begroting 1956 komen tal van posten voor in verband met de voorlichtingdienst.

Hieruit blijkt onder meer dienst voornemens is een maandblad uit te geven. Zo wordt onder meer opdracht een post van f.150.- voor fotomateriaal. Blijkens de toelichting zal het blad worden verlucht met foto's die door eigen personeel worden gemaakt.

Verder is de dienst uitgebreid met een secretaresse. Voor eerste inrichting van de dienst (meubilair) wordt f. 3.200.- aangevraagd.

Hersengymnastiek-wedstrijd

Oranjestad. - De hersengymnastiekwedstrijd georganiseerd door Voz di Aruba, tussen een team leerkrachten van het St. Dominicuscollege en van leden van de Aruba Dames Club had een bijzonder spannend verloop. De dames verloren de wedstrijd met slechts een punt achterstand (21-22)

In de tweede ronde van de competitie komen nu Maandag a.. als laatsten tegen elkaar uit de teams van de leerkrachten Protestantse school en van de Accountant afdeling van de Lago (groep Oduber)

Daarna wordt geloot voor inleiding in de derde, voorlaatste ronde van deze competitie. Het ligt in de bedoeling de winnaar van de competitie te laten uitkomen tegen het „kampioensteam" van Curacao.

Vierde aanvullende begroting 1956

Oranjestad. - Door het Bestuurscollege is bij de Raad ingediend een ontwerp vierde aanvullende begroting voor 1956. De voornaamste wijzigingen houden verband met de uitbreiding van de waterdestillatie inrichtingen en het water distributienet, een post van f. 1.500.000.- wegens deelname in de Hotelmaatschappij N.V.Aruven, f. 400.000.- voor de bouw van de „nutriculture farm", aanpassing van de ramingen van personeelkosten, in verband met de per 1 Januari 1956 toegekende salarisverhoging van 5 % en de verhoging van de kindertoeslag voor arbeiders.

Verder troffen wij onder meer posten aan voor de hypothecaire lening voor het Basiroeti project (f. 125.000.-) f. 200.000.- voor de werkverschaffing, f. 83.710 voor aanleg van wegen en parkeerplaatsen, f.25.000.- voor bijdrage in de kosten van de A.N.V.-C.C.A. schouwbrug, f. 55.000.- voor het bouwen van een eerste gedeelte van een openbare school te Brazil.

Dekking van de uitgaven wordt onder meer verkregen door verhoging van raming, voor winstbelasting. De raming hiervan is thans opgevoerd met f. 850.000.-

Santa Rosa binnen

Oranjestad. - Hedenmorgen om kwart over tien werd de Santa Rosa in de haven verwacht. Het schip heeft 215 passagiers aan boord.

Bewoners LAGO HEIGHTS willen club overnemen

Oranjestad. - In het kader van het programma tot het zich steeds meer concentreren op het olieraffinageproces en afkappen van de „franje" der nevenbedrijven en activiteiten, is de Lago van plan de Lago Heights club, ofwel te sluiten of over te dragen aan de bewoners van deze buurt.

Lago gaat van het standpunt uit, dat nu Aruba is meegegroeid er niet langer reden is voor de maatschappij om tal van ondernemingen en bedrijven in eigen beheer te houden.

Aan de Lago Heights bewoners is nu voorgesteld dat zij de clubs gratis overnemen en verder zelf exploitaren. Onder voorzitterschap van de Heer J.L. Wever heeft zich een commisie samenhangen, een studie maakte. De commissie is van mening dat de club in een buurtbehoefte voorziet en dat eigen exploitatie mogelijk is. Er is echter bedrijfskapitaal nodig en daarom stelt men zich voor 200 aandelen, elk van f. 50.- uit te geven.

Gisteravond werd door de buurtbewoners over dit voorstel vergaderd. De belangstelling was, gezien het feit dat de meeste bewoners tot de groep „nachtlopers" behoren, redelijk en van de commissieleden vernemen wij, dat het er nu naar uitziet, dat de plannen tot eigen beheer worden verwezenlijkt De helft van de aandelen is geplaatst er men gaat voort met de poging ook de rest aan de man te brengen.

Lago is bereid, in afwachting van het voltooien van de voorbereidingen, nog enige tijd voort te gaan met exploitaite van de club.

Softballtournooi op Cuba

Oranjestad. - Door het Bestuur van de Aruba Softballbond is een uitnodiging ontvangen tot deelname aan het in November te houden interamerikaanse tournooi in Havana. De uitnodiging is in beraad genomen. Reiskosten zijn voor rekening van de gasten de, gastheren betalen de verblijf kosten.

Joodse jongeren danken Bolivariana

Oanjestad. - Het bestuur van de Sociedad Bolivariana heeft een zeer hartelijk gestelde brief ontvangen, waarin Mejuffrouw Sonja Kohen, namens de groep Joodse jongeren die hier onlangs een uitvoering van volkskunst gaf, dank voor de verleende faciliteiten.

Tel Aviv. — Een zevende put in de Negeb woestijn in Israel heeft olie gespoten. Verwacht wordt dat tegen het einde van het jaar in totaal tien putten in dit gebied olie zullen produceren.

Bezoek aan de grot van Rouffignac

Twaalfhonderd meter glibberen en kruipen

De logica pleit voor de echtheid der tekeningen

(Van een bijzondere correspondent)

De reeds befaamd geworden grot van Rouffignac bevat inderdaad een honderdtal tekeningen, zo hebben twintig Parijse journalisten geconstateerd, die als eersten na de ontdekking toegang tot de onderaardse gangen hebben gekregen. Prof. Nougier uit Toulouse, een der ontdekkers van de tekeningen, die hij voor prehistorisch houdt, heeft voor hen de gepantserde poort geopend, die sinds de vondst de „Cro de Granvilli" voor nieuwsgierigen gesloten hield.

Een bezoek was het feitelijk niet, schrijft de verslaggever van „Le Monde", meer een expeditie en het persoonlijk aanschouwen van de tekeningen is een voorrecht, dat men niet zonder moeite verwerft; het wordt pas uw deel na een uur lopen over glibberige klei en kruipen onder gewelven door, die minder dan een meter hoog zijn, langs ongezellige afgronden. Dan ziet men eindelijk, op twaalfhonderd meter van de ingang, bij het schijnsel van de lampen de getekende of uitgekerfde figuren.

En daar moet men dan nog op attent gemaakt zijn. Er zijn namelijk nogal wat speleologen (de onderaardse padvinders, zoals ze laatst op een persconferentie in Parijs genoemd zijn) door gekomen en die hebben op de wanden grove sporen van carbidlampen achtergelaten. Daardoor loopt le leek gemakkelijk voorbij zonder de tekeningen te zien, Pas als de deskundige zijn lamp onder een bepaalde hoek laat schijnen en leert hoe men de sporen van de eeuwen en van vroegere bezoekers niet moet zien, ontwaart men de tekeningen. Dan komt men ook bepaald onder de indruk. Men ziet niets anders meer. Onder het patina der eeuwen bloeien de lijnen op tot figuren. Hier staan twaalf mammoeten tegen elkaar hun slagtanden verdwijnend in de massa van de rotswand. Ginder duiken rhinocerossen weg in de plooien van het gesteente, met over zich heen de striemen van berenklauwen of slingerende lijnen, die blijkbare gewijde motieven zijn.

Soms rijen de figuren zich achter elkaar onder de niervormige vuurstenen uitwassen. Soms versieren zij het lage plafond in composities, die bewonderenswaardig blijken als men ze eenmaal heeft leren zien, want bij de eerste oogopslag ontdekt men niets. Meer dan honderd dieren zijn er, ongeveer de helft is gekerfd, de andere helft met zwart getekend.

Is daarmede nu gezegd, dat de tekeningen inderdaad uit de nacht der tijden stammen, zoals met abbé Breuil de ontdekkers, de heren Nougier en Robert beweren. Het zou voor een leek aanmatigend zijn daar een uitspraak over te doen. Wel kan men met nuchter verstand een paar opmerkingen maken, aldus nog steeds de verslaggever van „Le Monde".

Als men veronderstelt, dat het patina is nagemaakt, dat al die sporen van berenklauwen over die tekeningen heen vervalsingen zijn, dat de eventuele mystificator de moeite genomen heeft om al die tekeningen te bedekken met een stof, dat volmaakt lijkt op de neerslag der eeuwen — allemaal nogal stoute veronderstellingen — dan blijven er nog twee moeilijk te weerleggen argumenten over.

Het eerste is, dat de verhoudingen van de getekende en ingekerfde mammoeten onderling kloppen met het geheel van de voorgestelde dierenwereld. Als het waar is dat, zoals de sceptici beweren, de eerste vals zijn en de tweede echt, dan zou de vervalser niet alleen een deskundige bij uitstek moeten zijn, maar ook nog een grondige studie moeten hebben gemaakt van wat reeds aanwezig en nauwelijks zichtbaar is. Een mooi monnikenwerk.

Het tweede argument stoelt ook op de logica. Inderdaad kan men opmerken, dat de gedateerde signaturen niet verder teruggaan dan tot 1870 of 1880. Maar de wetenschap van onze afkomst is een wetenschap, die geen zekerheden kent en met veronderstellingen tevreden moet zijn. Niemand kan zeggen wie het laatste woord zal hebben, zeker een leek niet, zelfs als alles op echtheid lijkt te wijzen.

Intussen is een andere deskundige, prof Graziosi uit Florence, naar de tekeningen komen kijken, en hij houdt eveneens staande, dat de tekeningen echt zijn.

De voornaamste tegenstander van de deskundigen blijft de heer Severin Blanc, directeur van de dienst der oudheden te Dordogne. De verklaring van de nieuwe deskundige schijnt hem toch enigszins aan het twijfelen gebracht te hebben. Weliswaar heeft hij tegenover A.F.P. verklaard, dat hij bij zijn mening blijft: de tekeningen zijn vals. Niettemin was hij bereid zijn mening te herzien, als hem bij een nieuw onderzoek in de grot zelf mocht blijken dat hij zich vergist heeft. In 1949 namelijk heeft hij één rhinoceros onderzocht en die vals bevonden. Toen heeft hij de andere niet verder bestudeerd.

Halve eeuw padvindersbeweging

Birmingham krijgt volgend jaar jubileum-jamboree

Van 1 tot 12 augustus

's-Gravenhage. - In verband met het feit, dat de internationale padvindersbeweging het volgend jaar een halve eeuw oud is, zal een jubileum-jamboree worden gehouden. Deze jubileum jamboree, die buiten het kader van de gewone jamborees valt wordt van 1 tot 12 augustus 1957 belegd in Suttonpark bij Birmingham in Engeland Deze mededeling werd gedaan door major general Dan Sprey, directeur van het internationaal Bureau van de Padvindersbeweging te Londen.

General Sprey is op het ogenblik in Nederland in verband met de jaarvergadering van het internationaal comite van de Internationale Padvindersbeweging. Dit comite dat op Scheveningen vergadert, geeft uitvoering aan de besluiten van de gezamenlijke padvindersverenigingen uit de gehele wereld en vertegenwordigt aldus meer dan 6 1/2 miljoen leden dezer jeugdbewegingen. Op de jubileum-jamboree zal Nederland vertegenwoordigd zijn met tweeduizend mensen, ongeveer 1200 a 1400 jongens en verder leiders enzovoort. Behalve deze wereldjamboree zullen in de diverse landen nationale kampen worden gehouden, onder andere in de Verenigde Staten en het Verre Oosten, waarbij buitenlanders als gasten vertegenwoordig zullen zijn. In verband met het vijftigjarige bestaan van de internationale padvinderij, zullen verschillende manifestaties worden gehouden.

Canoga Pard, Californië. - De Amerikaanse firma Atomics International, een filiaal van de North American Aviation, heeft een miniatuur atoomreactor geconstrueerd voor atoomonderzoek in schoollaboratoria.

De reactor is twee-en-een-halve meter hoog en even breed. Hij kost 55.000 dollar.

Vijftig doden bij Cycloon

Tokio. — De wervelstorm "Emma" heeft de Japanse eilanden Kioesjioe en Okinawa in de ware zin van het woord geteisterd en voor miljoenen dollars schade aan gericht, terwijl duizenden dakloos zijn; negentien mensen werden gedood en 77 gewond.

Deze twaalfde wervelstorm in dit seizoen bedreigt thans de haven van Poesan in Korea.

In Zuidwest-Japan zijn 31 mensen gedood en 103 gewond door de wervelstorm "Emma".

Zevenhonderdachtenzestig huizen werden vernield en meer dan 1.300 beschadigd.

Overval leverde 40.000 pond op

Beeston. — De Britse politie is een grootscheepse jacht begonnen op de vijf rovers, die zich vrijdag bij een overval in een van de nauwe straten van Beeston in het graafschap Nottinghamshire, meester hebben gemaakt van een bedrag van ongeveer £ 40.000 (NAf. 200.000). Vijf mannen, die met voorhamers waren bewapend, hielden een auto aan waarmee het weekloon van de 6000 werknemers van een dochteronderneming van de Zweedse telefoonfabriek Ericsson werd vervoerd. De overval ging zo snel in zijn werk, dat de daders zich uit de voeten konden maken voordat de voorbijgangers begrepen wat er eigenlijk aan de hand was en alarm konden maken.

RECHTSZAAK IN DJAKARTA

Mevrouw BOUMAN hield pleidooi in affaire tegen Schmidt

Demonstranten gooiden stenen naar beklaagde

Djakarta. — Maandag hield mevrouw Bouman haar pleitrede in de zaak van de Nederlander Schmidt, tegen wie drie weken geleden 15 jaar gevangenisstraf werd geeist op de beschuldiging van „subversieve activiteiten". Er was grote belangstelling. Papieren, waarop tegen de „bruut Schmidt" de doodstraf werd geeist, waren geplakt op de muren van de rechtszaal en Indonesische jongeren deelden dergelijke blaadjes uit buiten het gebouw en voor de aanvang van de zitting zelfs in de zaak.

Er stond o.a. op: „Vernietig de Nederlandse subversieve benden; vernietig het Nederlandse kolonialisme".

Toen Schmidt na afloop de zaal verliet, wachtte hem een menigte van 200 mensen op, die schreeuwende de doodstraf eiste. Men spuwde naar Schmidt en gooide met stenen. De demonstranten wilden ook mevrouw Bouman aanvallen doch de politie ranselde de demonstranten uit elkaar.

Schmidt, die thans meer dan dertig maanden in de gevangenis zit, bewaarde zijn gewone kalmte.

De kernvraag in het geding achtte mevrouw Bouman in haar pleidooi de vraag of de getuigen à charge al dan niet als betrouwbaar kunnen worden aangemerkt. Zij kwam tot de slotsom dat deze getuigen à charge niet betrouwbaar zijn.

De kroongetuigen, zo zeide zij — hebben van het begin tot het eind bewust gelogen en de desa-lieden, die hebben verklaard, dat zij Schmidt in de bergen hebben gezien in actie als leider van acties van rebellen, hebben Schmidt aangezien voor een ander, vermoedelijk een zekere van Kleef, een Nederlander, die zich bij de rebellen had aangesloten.

Mevrouw Bouman wees er op dat er steeds slechts een getuige is geweest, die getuigenis heeft afgelegd over een bepaald feit en geen enkele keer verkreeg een bezwarende verklaring tegen Schmidt steun van een tweede getuige.

Aangezien Schmidt onschuldig is aan alles wat hem ten laste wordt gelegd wenste mevrouw Bouman ook geen verzachtende omstandigheden aan te voeren.

Officieren Waffen-SS in Westduits leger

Bonn. — Voormalige officieren van de Waffen-SS, tot en met een rang die overeenkomt met die van luitenant-kolonel kunnen thans toetreden tot het nieuwe Westduitse leger, aldus een besluit van de commissie in Bonn, die de keuze van hoge officieren voor het Westduitse leger controleert.

Zij mogen echter geen misdaden of vergrijpen tegen de menselijkheid hebben begaan.

Tot heden konden voormalige leden van de Waffen-SS slechts als soldaat dienstnemen in het nieuwe Westduitse leger. Volgens dit besluit zullen oud-kolonels en generaals van de Waffen-SS niet in het Westduitse leger opgenomen kunnen worden.

Avignon. - Tweehonderd geleerden uit 22 landen nemen deel aan een conferentie in het voormalige pauselijke paleis te Avignon (Frankrijk), die ten doel heeft middel te vinden om het Latijn weer tot een levende internationale taal te maken.

GESCHIEDENIS DER FOTOGRAFIE

IN 1826 WERD DE EERSTE FOTO GEMAAKT OP GEVOELIG ASFALT

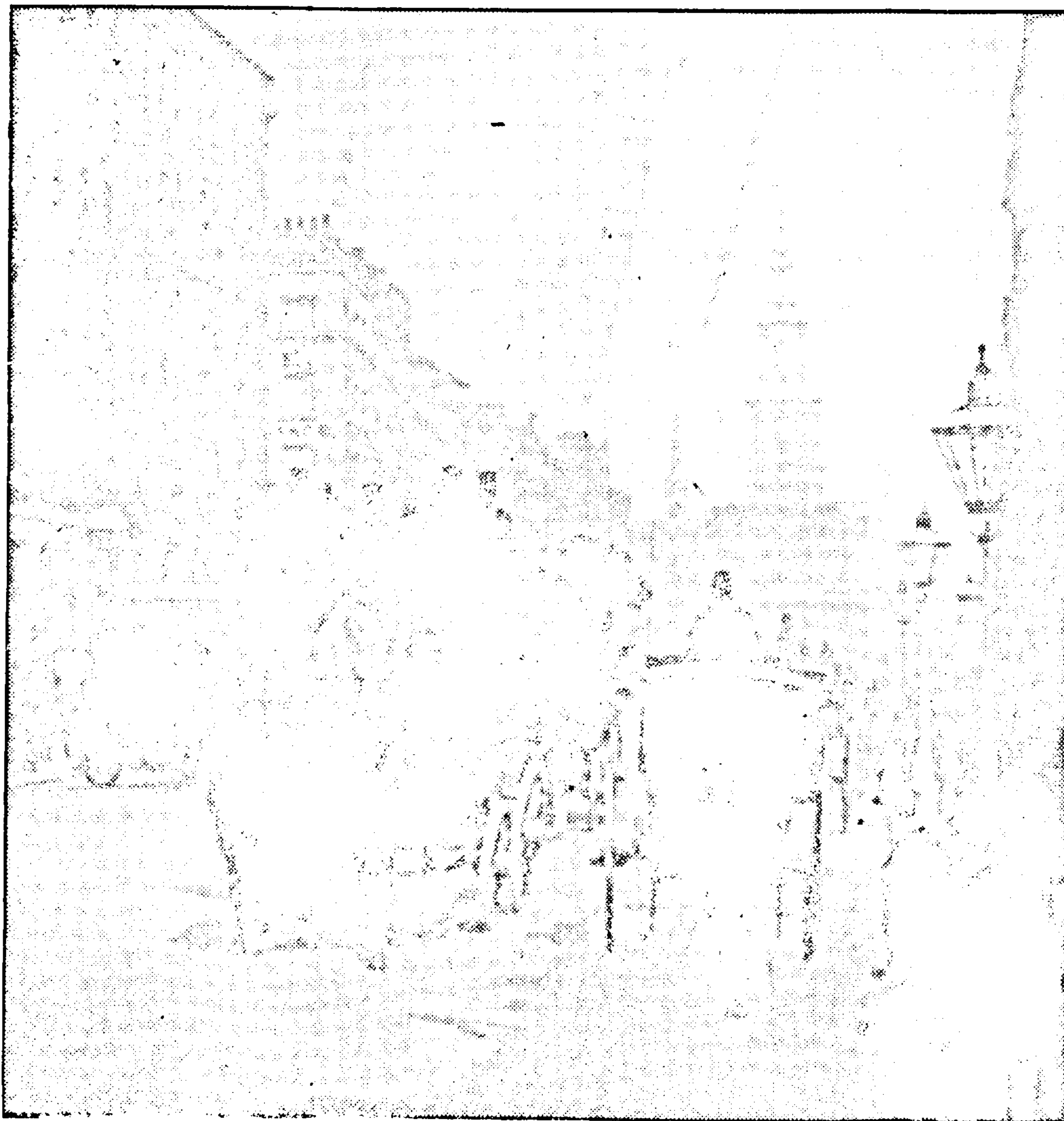
Natte platen bezorgden reportagefotografen enorme bagage

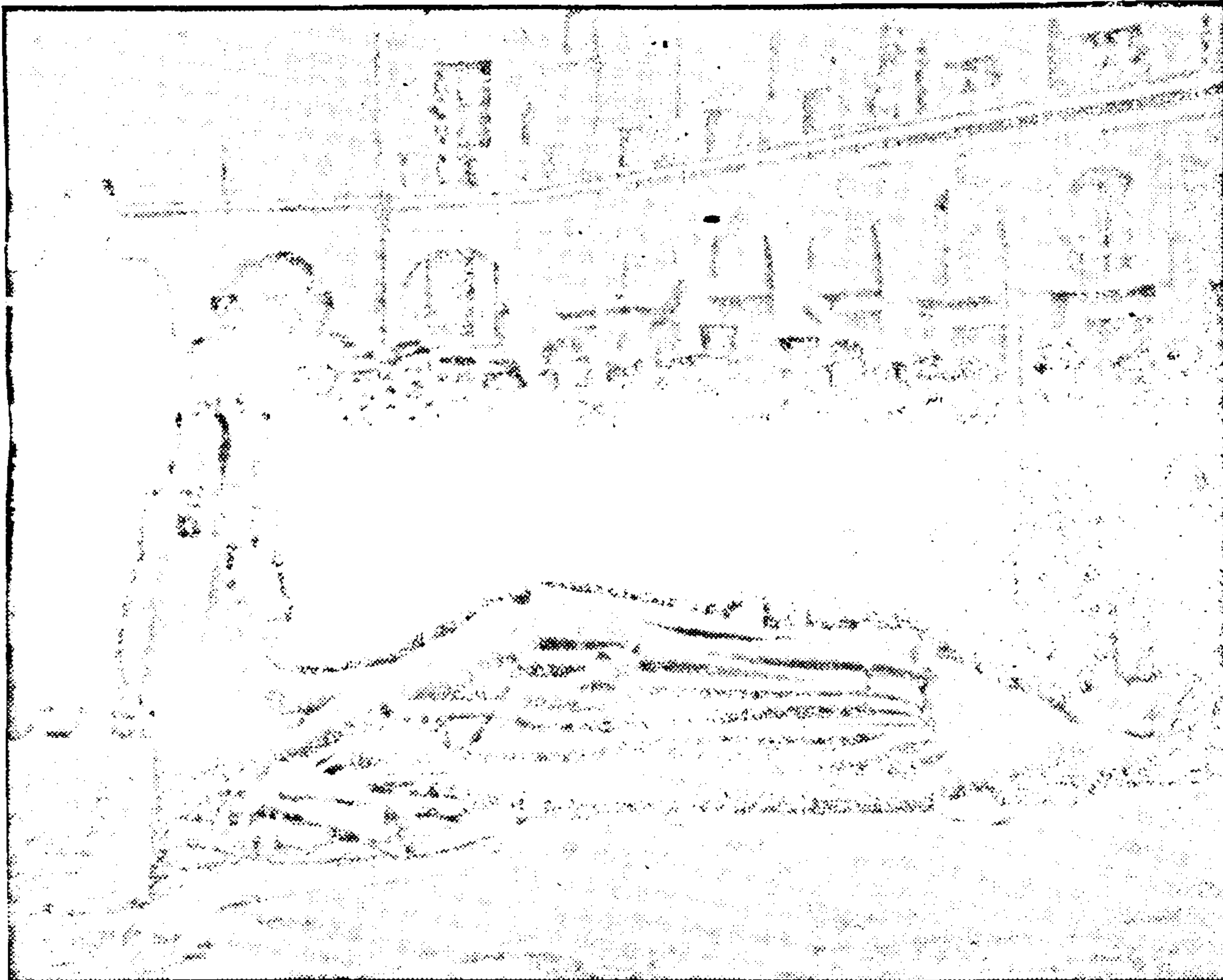
(Van een correspondent in Nederland)

In museum Fodor aan de Keizersgracht 609 te Amsterdam is voor enige maanden een tentoonstelling ingericht, die gewijd is aan de geschiedenis van de fotografie. Daar kan men de eerste foto zien, die ooit gemaakt is, in 1826, door Joseph Nicéphore Niépce, een Frans amateurgeleerde. Men kan dat het begin van de fotografie achten. Voor wie de technische perfectie van de hedendaagse fotografie kent is het resultaat, dat de Fransman op zijn landgoed Niépce te Gras bij Châlon sur Saône behaalde, misschien niet zo indrukwekkend. Het beeld, de binnenplaats van zijn landgoed, is vaag en zeer korrelig. Hij gebruikte dan ook een gebitumineerde metalen plaat, die hij acht uur moest belichten. Met de Parijse schilder L. J. M. Daguerre experimenteerde hij verder en daaruit is dan de daguerrotypie ontstaan. 19 augustus 1839 wereldkundig gemaakt.

Daaraan, zo kan men ook op de Amsterdamse tentoonstelling leren, was al het een en ander voorafgegaan. De „camera obscura" was al bekend aan Leonardo da Vinci. Misschien heeft zelfs Aristoteles er reeds van geweten. Op de tentoonstelling treft men een boek van Gemma Frisius uit 1545 aan, waarin de eerste afbeelding van de camera obscura werd gepubliceerd. Men verstond daar toen en lange tijd daarna nog letterlijk een donkere kamer onder, waarin men, door een opening in een luik, ook wel in het dak, later ook met behulp van lensen en spiegels, kon projecteren wat er buiten te zien was. Het moet een aardige tijdpassering geweest zijn. Een eerste beschrijving van de toepassing van een bi-convexelens leverde Girolamo Cardano in 1560 te Bazel. Daniël Barbaro beschreef in 1569 te Venetië de toepassing van het diafragma. Athanasius Kircher laat in 1646 te Rome een publicatie verschijnen over een verplaatsbare camera obscura, waarmede men beter landschappen waar kon nemen. Sir Harry Wotton geeft in 1651 een uiteenzetting over een verplaatsbare tent met camera obscura, die John Kepler in 1620 bij zijn topografische arbeid gebruikte.

Maar dat is nog altijd het idee van het kamertje, waarin men zich opsluit om te zien, wat er buiten gebeurt. Een soort televisie, zonder elektronische buis en wat daar nog bij komt. De draagbare camera, de box, wordt het eerst in 1685 beschreven door Johann Zahn. Een halve eeuw later is men toe aan het maken van lichtbeelden op carbonaat of zilver. Johann Heinrich Schulze schrijft daar in 1727 over. Thomas Wedgwood en Sir Humphry Davy maken in 1802 schaduwafdrukken op in zilverchloride gedrenkt papier, maar kunnen ze nog niet fixeren. Sir John Henschel vindt daar de weg naar door zijn ontdekking van de oplossende eigenschappen van hyposulfiden.

Hierboven een foto uit 1890 van de Strand in Londen, hiernaast een opname uit 1871, gemaakt door een onbekende fotograaf, voorstellend de val van de colonne Vendôme te Parijs tijdens de commune. Ook de foto hieronder hoort in het reportage-genre thuis. Wij hebben reproductie van foto's ook uit de andere genres overwogen, maar dat achterwege gelaten, omdat de bijzondere kwaliteiten er van in een krantenreproductie toch groten als teloor zouden gaan. Er is, om nog een voorbeeld te noemen, bijvoorbeeld een bijzonder fraaie foto van Victor Hugo op zijn doodsbed, gemaakt door Nadar, waarvan de fijne toonschakeringen op krantenpapier niet te herkennen zouden zijn

Opmerkelijke foto's ondanks technische moeilijkheden

In de lijn van de ontdekkingen van zijn landgenoten heeft de Engelse aristocraat en amateurgeleerde William Henry Fox Talbot verder gewerkt met gevoelig papier, waarop een latent beeld verscheen, dat hij in galluszuur ontwikkelde en met natriumsulfiet fixeerde. Het patent op zijn „calotypie" verwierf hij in 1841, twee jaar dus nadat de daguerrotypie wereldkundig was gemaakt. In een bericht van 5 februari 1841 aan de Royal Society, waarin Talbot zijn ontdekking van de calotypie mededeelt, staat o.a. te lezen: „The shortest time in wich I have yet succeeded in impressing an image in the camera obscura has been eight seconds". In de weinige jaren, die er sinds 1826 verlopen waren, een hele vooruitgang, van 8 uur tot 8 seconden....

Talbot heeft met zijn methode zeer opmerkelijke resultaten bereikt, dat laat de tentoonstelling duidelijk zien in een reeks bijzonder fraai doortekende afdrukken, die niet alleen opvallen door haar grote scherpte, waardoor de details prachtig uitkomen, maar ook door even zeer mooie gradatie. Dat geldt vooral voor de laatste fotogravure, ontstaan nadat Talbot in 1858 zijn methode nog verbeterd had.

Intussen zijn dan al de eerste negatieven op glas ontstaan. Een neef van Niépce, Niépce de St. Victor, bracht in 1847 de gevoelige laag in eiwit op glas, de Engelse beeldhouwer Frederick Scott Archer koos in 1850 collodium als drager. Weinige jaren later, in 1871, vond de Engelse arts Richar Leach Maddox bruikbare broomzilvergelatineplaten, die, in tegenstelling met de genoemde glasplaten, in droge toestand lichtgevoelig bleven. In 1889 komt dan Max Eastman, de schepper van „Kodak", met de celluloidfilms en de box: „druk op de knop en wij doen de rest".

De tentoonstelling in Fodor laat van die verschillende procédé's de opmerkelijke resultaten zien. Het grootste deel der geëxposeerde foto's is gemaakt op glasnegatieven. Het werken met de natte plaat had bijzondere moeilijkheden, vooral voor de reportagefotograaf van omtrent het midden der vorige eeuw, naar wie wij, schrijvend in een dagblad waarin nieuwsfoto's een gewoon verschijnsel zijn, op de eerste plaats onze belangstelling voelen uitgaan. De Engelsman Roger Fenton bijvoorbeeld trok begin 1855 als oorlogsfotograaf naar de Krim. Hij is beladen met grote camera's, statieven, glasplaten, chemicaliën en een donkere-kamertent. Ter plaatse immers moest hij zijn lichtgevoelige laag gieten, de opname maken en die ontwikkelen. In normale omstandigheden had men een kwartier de tijd, alvorens de gevoelige laag gedroogd, d.w.z. bedorven was. In de Krim echter was het heet; de kanonskogels maakten scheuren in zijn tent; stof en gruis plaagden hem voortdurend; toch kwam hij met 350 foto's terug. Befaamd is zijn foto van het ravijn, waarin de roemruchte „Charge of the Light Brigade" zich afspeelde.

Zijn en anderer oorlogsreportages vonden in die dagen gretig aftrek en hebben nu nog hun documentaire waarde. Niet de oorlog alleen trok. John Thompson maakte omstreeks 1875 een fotoreportage van de armste wijken in Londen en lijkt daarmee een voorloper van een moderne stroming in de fotografie, die voor dergelijke onderwerpen een voorkeur heeft. Thompsons foto's doen, merkwaardigerwijs, voor de moderne produkten zeker niet onder, ook technisch niet. Ook de Zweed Oskar Gustav Rejlander heeft zich met dat genre bezig gehouden, alhoewel zijn fotografische werkzaamheid hoofdzakelijk elders lag. Hij heeft zich bijvoorbeeld beijverd om aan te tonen, dat de fotografie werkelijk kunst was.

In die dagen voelde men de fotografie overigens uitdrukkelijk verwant aan de beeldende kunst. Een der sprekendste voorbeelden daarvan levert de Engelse fotograaf Henry Peach Robinson, wiens drie werken op de tentoonstelling, zoals de catalogus zegt, sterk doen herinneren aan Jozef Israëls. Ze zijn vooral verrassend door de perfectie, waarmede hij de stemming oproept middels poserende figuren, de werking van de lichtval en de zeer fraaie doortekening in de schaduwen, een gradatie waarvoor de hedendaagse fotograaf de grootste bewondering zal hebben.

Portretten zijn er in grote reeksen, van de befaamde Julia Margaret Cameron, die vele bekende persoonlijkheden gefotografeerd heeft; van A. G. Dew Smith, die „slechts" amateur was, maar bij wie het opvalt, dat hij naar een natuurlijke, losse karakteristiek van de geportretteerde zocht; van Lewis Caroll, de schrijver van „Alice in wonderland", bekend ook als de beste kinderfotograaf van de negentiende eeuw.

Landschapsfotografie was in de vorige eeuw overigens zeer gewild. Francis Frith, die als eerste in die tijd op een formaat van 40 bij 50 werkte, heeft prachtige resultaten bereikt in het Midden-Oosten, alhoewel het collodium soms kookte als hij het over de glasplaat goot. Eadward Muybridge heeft veel in Amerika gefotografeerd en zo de mooiste streken daarvan bekend gemaakt. Op zijn naam staan de eerste „filmstroken", fotoreeksen van bewegende mensen en dieren, opgenomen met 12 tot 36 camera's naast elkaar, dankbaar materiaal toen voor de studie der beweging.

Frappant zijn ook de foto's, die Robert MacPherson en James Anderson omstreeks het midden der vorige eeuw in Rome gemaakt hebben, de eerste in hoofdzaak van de oude en nieuwe architectuur, de tweede van de antieke beelden. Opvallend is, dat zij zulk een uitstekende kijk hadden op de lichtval, waardoor de details ragfijn tot uitdrukking komen.

Tussen de vele foto's in ontdekt men dan ook opeens de eerste momentopnamen, die in 1856 gemaakt zijn door Gustave le Gray, twee frappante zeegezichten. Ook zijn er de eerste abstrakte foto's uit 1923-1928 van L. Mohsly-Nagy, de fotograaf, waarmede de tentoonstellig besluit.

Het geëxposeerde is afkomstig uit de collectie van Helmut en Alison Gernsheim. Het zijn in hoofdzaak foto's, niet de oude apparaten, die zij in elf jaar hebben bijeengebracht. Het is een prachtige collectie, die iedereen, die belangstelt in de geschiedenis der fotografie, de moeite waard zal vinden. Toch heeft men, ondanks de naam van de expositie, de indruk, dat bij de opstelling meer is gelet op het visuele element dan op het historisch overzichtelijke, zodat het enige inspanning kost om zich een duidelijk beeld van de samenhang te vormen. De nadruk valt daardoor op de fraaie platen, die er in groten getale zijn, des te verbluffender, omdat het procedé, hoewel in beginsel hetzelfde als thans, een aanmerkelijk grotere technische vaardigheid vereiste dan bij de huidige perfecte camera's met gekoppelde afstand- en lichtmeters bij de huidige ultrasnelle films nodig is.

Uit een fotoreportage, die John Thompson in 1875 in de armste wijken van Londen maakte: halvestuiversijs.

Amsterdamse Beurs

Kon. Olie aandelen 795 1/2
Unilever cert. v. aand. 393 5/8
Philips aandelen 278 1/2
Philips pref. 172 1/4
AKU aandelen 251 5/8
Ned. Scheepv. Unie aand. 172 3/4
KNSM aandelen 170 1/2
KPM aandelen 165
Ned. Handel Mij cert. 189 1/2
Nat. Handelsbank aand. 119 3/4
Escomptobank aand. n.g.
HVA aandelen 107
Amsterdam Rubber aand. 81 1/2
Ver. Deli Mijen. 113
Aniem Nat. Bezit. n.g.
3% dollar oblig. Ned. '47 93 7/8
3% Nederl. '47 (obl.) 91 7/16
Holland-Am. Lijn aand. 195
Walvisvaart aand. 68 1/2
Amsterdamse Bank aand. 243 3/4
Holl. Bank Unie cert. 236
Billiton 2e rubriek 228
Billiton 1e rubriek n.g.
Overzeese Gas Mij. 158 1/2
Borsumij aand. 87
Lindeteves aand. n.g.
Royal Dutch Am. S. in $ 68.38 bieden
Rott. Bank aand. 208 1/4
Curaçaose Handel Mij. 190
Wm. H. Muller & Co., nat. bezit 312

Er heerste vandaag een vaste stemming op de Amsterdamse effectenbeurs Kon. Olie avanceerde opnieuw aan de andere internationale waarden noteerden eveneens beter. De handel was niettemin over de gehele linie beperkt. De overig afdlingen traden niet op de voorgrond. De Staatsleningen waren prijshoudender.

De koersgemiddelden:
Petroleum 287.30
Industrie 164.45
Scheepvaart 169.93
Banken 140.34
Ind. fondsen 108.70
Algemeen 213.45

Nieuwe Rembrandt ontdekt?

Amsterdam. - De heren B.J. Lamers te Waalre en P. v.d. Velden te Helmond zijn in het bezit van een boek van ongeveer 1m 30 bij 1 m 10, dat volgens de Belgische pofessor dr. Simone Bergmans uit Gent een werk van Rembrandt zou zijn, geschilderd in 1635 en voorstellende Assuerus, een figuur uit het boek Esther. De huidige eigenaars hebben het schilderij in 1954 gekocht voor Nf. 4500 op een door de Maastrichtse makelaar P. Hommes in het kasteeltje te Wyrle gehouden veiling van het bezit van jhr. v.d. Maessen de Sombreff. Het stond in de catalogus omgeschreven als „schilderij Rembrandt: Bijbelse figuur, welke aanduiding toen blijkbaar niet erg seriues is genomen, behalve door dr. A. Bredius, die het doek als een jonge Rembrandt kwalificeerde. Tijdens een te Eindhoven gehouden bijeenkomst heeft prof. Simone Bergmans nog eens bevestigd wat zij reeds eerder heeft geschreven ter aantoning dat betreffend werk aan Rembrandt moet worden toegeschreven. Het schilderij was op de bijeenkomst te Eindhoven schoongemaakt en gerestaureerd te bezichtigen. De Eindhovense politiedeskundige Garnier heeft met infra-rood-fotografie achtergronden van het schilderij aan het licht gebracht. Bovendien is de naam Rembrandt duidelijk te lezen. Het is gebleken dat het schilderij afkomstig is uit Engeland en na vele omzwervingen langs Nederlandse kunsthandels onder andere Goudstikker in Amsterdam, tenslotte op de veiling te Wyrle is terecht gekomen.

Brand in hotel van negen verdiepingen

Jacksonville. — In het negen verdiepingen hoge Seminole Hotel in Jacksonville is vanacht brand uitgebroken, waardoor 12 kamers op de zevende verdieping uitgebrand zijn. De gasten zochten in nachtgewaad een goed heenkomen. Er is slechts één dode en men neemt aan, dat deze het gevolg is van een hartaanval en niet van verwondingen bij de brand opgelopen.

Nederland heeft een vrouwenoverschot

's-Gravenhage. — Nederland telt 40.000 meer vrouwen dan mannen. Om precies te zijn: op 31 december 1955 telde Nederland 40.259 meer vrouwelijke inwoners dan mannen. Er waren toen namelijk 5.390.751 mannen en 5.430.910 vrouwen. Van deze 10.821.661 inwoners waren er ongehuwd 5.526.994 (2.848.292 mannen en 2.678.702 vrouwen). Er waren er 4.746.401 gehuwd (2.370.004 mannen en 2.376.397 vrouwen) en 465.827 hadden de weduwstaat (140.762 mannen en 325.065 vrouwen). Voorts waren er 82.439 gescheiden personen (31.693 mannen en 50746 vrouwen). Aldus wordt meegedeeld in een publikatie van het Centraal Bureau voor de Statistiek.

Surinamer Kamperveen voor studie naar Duitsland

Haarlem. — De Surinamer Andre Kamperveen, bij intimi beter bekend als "Ambie Ambie" zal binnenkort Haarlem gaan verlaten. Deze voorspeler van Haarlem, befaamd om zijn acrobatische sprongen en onverwachte kopballen in moeilijke posities, heeft van de sport nog meer werk gemaakt, dan hij destijds in zijn geboorteland, waar hij sportjournalist was, al deed. Door zijn studies aan het C.I.O.S. te Overveen kwam de veelzijdige Surinaamse voetballer, die tevens gediplomeerd bokser, uitstekend Judoër en befaamd basketballspeler is, met Haarlem in contact, waar hij nu zijn vierde seizoen inging.

Kamperveens knappe wedstrijd van zondag tegen ADO — 2-2 — waar hij op een moment veel hilariteit verwekte doordat hij zijn schoen uitschopte, die als een projectiel de lucht invloog, zal wel een van zijn laatste wedstrijden voor Haarlem zijn geweest. Begin oktober vertrekt Kamperveen naar Duitsand om zijn studies aan een sportuniversiteit te voltooien. Daarna reist hij terug naar Suriname om de functie van bondtrainer te aanvaarden.

New Yorkse Beurs

New York. — Onder invloed van gunstig nieuws uit het bedrijfsleven was de NY-effectenbeurs gisterenmorgen in herstel, doch de winstnemingen remden de verdere stijging en rond het middaguur hadden fractionele stijgingen de overhand.

In de namiddag nam de handel af en liepen de noteringen geleidelijk terug. Tegen het slot nam de druk aanzienlijk toe onder invloed van de ontwikkelingen rond het Suez Kanaal en de markt sloot dan ook gedrukt.

Aantal verhandelde fondsen 1117; hoger 355; lager 513; onveranderd 249 Aandelenomzet 1.860.000; obligatieomzet $ 3.670.000.

Amer. Tel and Tel	183 3/4
Anaconda Comp.	82 1/2
Bethlehem Steel	165
Dupont de Nemours	205 1/4
Gen. Electric	61 1/4
Gen. Motors	47 3/8
Intern. Tel and Tel	33 1/4
Kon. Petr. Mij	103 3/8
Shell Oil	88 3/8
Standard Oil of N.Y.	55 3/4
U.S. Steel	67 1/4
Canadian Pacific	34 5/8
Intern. Nickel	106 3/8

Misdadigheid in de V.S. met 26 procent gestegen

Chicago. — De politie-autoriteiten te New York hebben gerapporteerd dat de misdadigheid in de Verenigde Staten sinds 1950 met 26% is gestegen. Deze verklaring werd afgelegd op de conferentie van de internationale vereniging van politiecommandanten die te Chicago wordt gehouden.

Engelse League

Londen. — De uitslag van de balwedstrijd voor de eerste divisie de Amerikaanse league Preston N End — Arsenal is 3-0.

NASSERS AUTOBIOGRAFIE

„De filosofie van de revolutie"

De huidige president van Egypte, Nasser, schreef in 1953 een beknopt autobiografisch werk, getiteld „De filosofie van de revolutie". Dit boekje is onlangs door de premier van Frankrijk, Mollet, een tweede „Mein Kampf" genoemd. Inderdaad vertoont het geschrift enige overeenkomst met het beruchte boek van de Duitse Führer, maar de vergelijking is toch niet helemaal fair. Nasser blijkt, ondanks zijn revolutionaire aard, niet geheel van menselijke gevoelens verstoken te zijn. In onderstaand fragment vertelt Nasser van een complot dat ten doel had een niet met name genoemde vijand van de revolutie te liquideren:

„Ik herinner me een avond die een keerpunt in mijn ideeën en dromen betekende. Wij hadden een groep voor actie gereed gemaakt en een persoon uitgekozen, die, naar wij hadden besloten, moest ophouden te leven. Wij namen zijn gewoonten waar en stelden een gedetailleerd plan op. Wij zouden hem neerschieten, wanneer hij 's avonds naar zijn werk terug keerde.

Wij vormden een aanvalsgroep, die zou schieten, een dekkingsmacht, die de aanvalsgroep zou beschermen, en een derde groep die de ontvluchting zou organiseren. Alles verliep volgens plan...

De groepen verborgen zich in hun gekozen stellingen en toen de aangewezen man naderde, werden er kogels in zijn richting gezonden. De executie-groep trok terug, terwijl de dekkingsmacht haar terugtocht beschermde, en de vlucht naar de veiligheid begon. Ik zette de motor aan van mijn auto en reed weg van het schouwtoneel van de directe actie die wij hadden georganiseerd.

Maar plotseling klonken er gillen en jammerklachten in mijn oor, het geweeklaag van een vrouw, het schreien van een kindje en toen een voortdurend opgewonden geroep om hulp.....

Ik kwam thuis en wierp me op mijn bed, mijn geest in vuur en vlam, en een onophoudelijke draaikolk in mijn hart en geweten. De gillen en jammerklachten, het geweeklaag en de hulpkreten klonken voortdurend in mijn oren.

Ik kon de hele nacht niet slapen....

Had ik gelijk gehad? Ik antwoordde met overtuiging: ik heb voor de zaak van mijn land gehandeld.

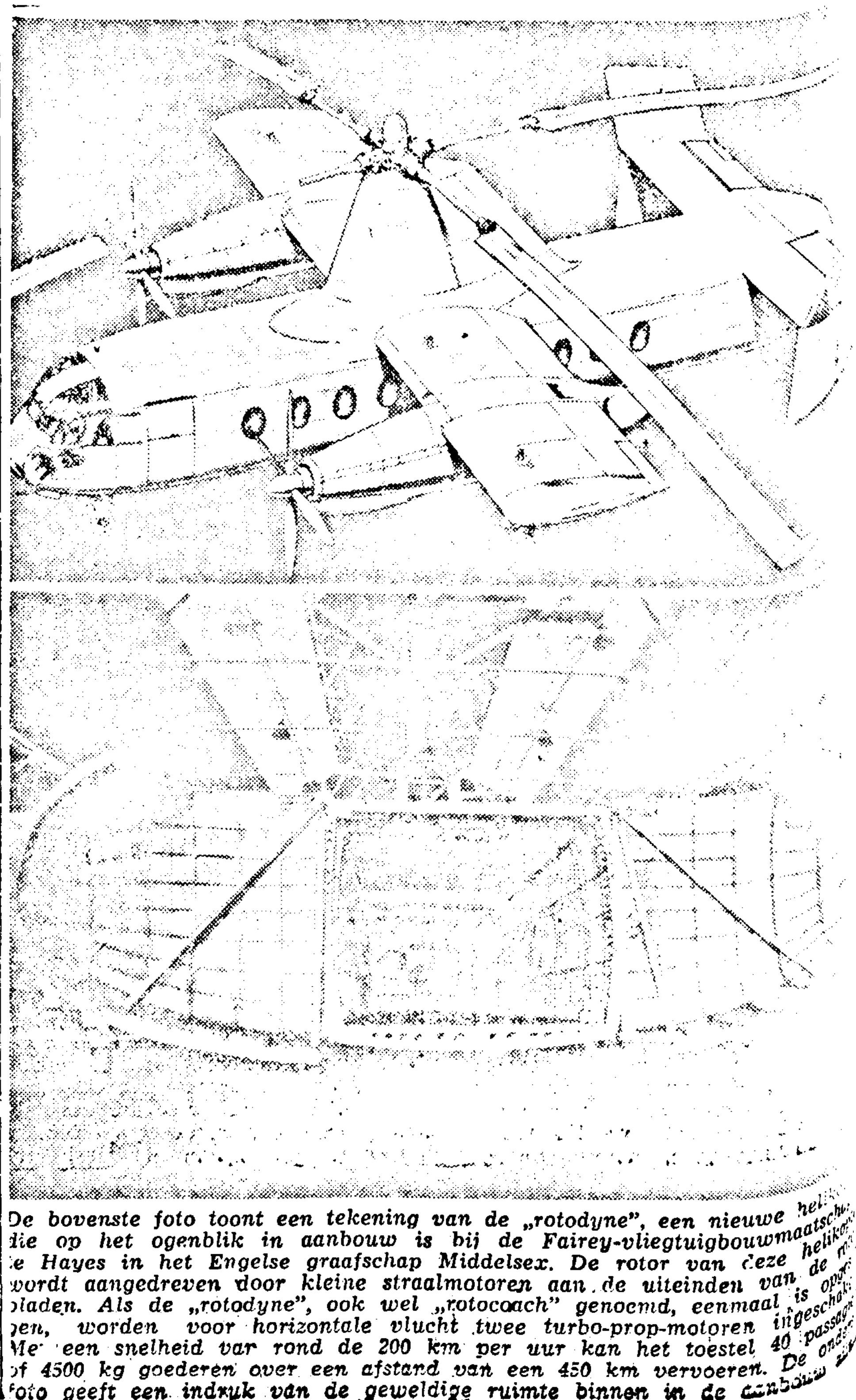
Waren dit de enig mogelijke middelen? Ik antwoordde enigszins weifelend: Wat hadden we anders kunnen doen?

Is het werkelijk mogelijk de toekomst van ons land te veranderen door de verwijdering van deze of gene persoon, of ligt het probleem dieper?.....

Wij dromen van de glorie van het land, maar wat is belangrijker: hen te verwijderen, die verwijderd behoren te worden, of hen naar voren te schuiven, die naar voren geschoven behoren te worden?"

Dan beschrijft Nasser zijn hevige aandoening en opluchting, als hij de volgende morgen hoort, dat de schoten gemist hadden en het slachtoffer zonder ernstige verwondingen was ontkomen!

Helikopter voor 40 passagiers

De bovenste foto toont een tekening van de „rotodyne", een nieuwe helikopter die op het ogenblik in aanbouw is bij de Fairey-vliegtuigbouwmaatschappij te Hayes in het Engelse graafschap Middelsex. De rotor van deze helikopter wordt aangedreven door kleine straalmotoren aan de uiteinden van de rotorbladen. Als de „rotodyne", ook wel „rotocoach" genoemd, eenmaal is opgestegen, worden voor horizontale vlucht twee turbo-prop-motoren ingeschakeld. Met een snelheid var rond de 200 km per uur kan het toestel 40 passagiers of 4500 kg goederen over een afstand van een 450 km vervoeren. De onderste foto geeft een indruk van de geweldige ruimte binnen in de aanbouw zijnde